

Böğaziçi'ni aşan bir demokratik arayış, mücadele isteğini tetikleyen bir toplumsal destek ve sahiplenme söz konusudur. Geniş kitleleri kuşatan ve saran zincirin üniversiteler ayağındaki bir halkasının kopması demek [verilen toplumsal destek düşünülüğünde], egemenler açısından krizli yapıda ödeyeceği fatura anlamına gelmektedir. Bu faturanın bununla sınırlı kalmayacağı, tüm halkalara, iç ve dış politikaya doğru etki edeceği, toplumu yönetme biçiminde yeni sorunlara kapının aralanacağı görülmektedir.

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

4 ŞUBAT-18 ŞUBAT 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 80 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK / 4

Krize Neden Olan "Katılıklar"a Karşı Bulunan Mucizenin Adı "Esneklik!"

İşçi sınıfı açısından 'katılıklar'ın son bulması, çalışma yaşamında çatışmanın yerini iş birliği ve diyalogun alması istenmektedir. Doğumuyla mezar kazıcısını da tarih sahnesine taşımış olan burjuvazinin duyduğu korku başka şeyle yer değiştiremeyecek şekilde güncel kalmaktadır. Bu nedenledir ki işçi sınıfını ideolojik olarak silahsızlandırmaya, azgın sömürü ve baskı karşısında direncini kırmaya yönelik saldırılar hep sürmüştür.

ANALİZ / 10

Çevre Mücadelesine Katılmak Devrimci Sorumluluktur! -I

Kırlardan kentlere büyük nüfus hareketleri, plansız, çarpık ve altyapıdan yoksun yapılaşmayı doğurmuştur. Kentlerin hazırlıksız oluşu, yapılaşmayı çeperlerden ormanlık alanlara kaydırmıştır. Kentlere gelen emekçiler barınma, gıda tedarikinde zorlanmış, sağlıksız koşullarda yaşamak zorunda kalmış, sağlıksız üretim koşulları doğa ve insan sağlığını etkilemiştir. Kırlık bölgelerde azalan insan nüfusu doğal döngüye yansımıştır.

Faşizmi Korkutan, Bizi Büyüten: DİRENİŞ!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

dinmeyen öfke ve direniş iktidar
bilinciyle anlam bulur

15

GENÇLİK

egemenlerin derinleşen gençlik
korkusu

18

KAVGA OKULU

eleştiri-özeleştiri silahını etkin biçimde
kullanalım!

"Aşağı Bakmıyoruz, Direnişi Büyütüyoruz"

Boğaziçi Üniversitesi Güney Kampüs önünde basın açıklaması yapmak isteyen toplam 159 öğrenci gözaltına alındı. Gözaltına alınan öğrencilerden biri gönderdiği mesajda, "Selamlarımızı iletin hepimizi tutuklasalar da baskılarla yılmayız, siz rektörlüğü alın yeter" dedi. Gözaltılara karşı, okul içinde eylemlerine devam eden Boğaziçili öğrenciler, rektörlük binasının etrafında toplandı ve Melih Bulu ile görüşme talep ediyor.

Kayyum rektör Melih Bulu'ya karşı 3 Ocak tarihinden bu yana protesto gösterileri düzenleyen Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, kampüste yaptıkları resim sergisi sonrası iktidara yakın medya kuruluşu ve islamcı kulüpler tarafından hedef haline getirildi. "Toplumun bir yarısını aşağılamak" suçlamasıyla gözaltına alınan dört öğrenciden 2'si tutuklandı.

Tutuklanan öğrenciler için Güney Kampüs önünde basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilerin önü çevik kuvvet polisinin yaptığı barikatla kapatıldı. Öğrenciler Güney Kampüsü giriş kapısı önünde bekleyerek "Polis defol Üniversiteler bizimdir" sloganları attı.

ETİLER'DE TOPLANAN ÖĞRENCİLER GÖZALTINA ALINDI

Polisin engelleme girişimlerine rağmen Etiler'de buluşan öğrencilere iki kez polis müdahalesi gerçekleşti. Müdahalede en az 108 öğrenci gözaltına alındı. Gözaltına alınan 38 öğrencinin Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne götürüldüğü öğrenildi.

Gözaltına alınan öğrencilerden biri gönderdiği mesajda, "Selamlarımızı iletin hepimizi tutuklasalar da baskılarla yılmayız, siz rektörlüğü alın yeter" dedi.

'NÖBETTEYİZ, KAYYUM ÇIKANA KADAR GİTMİYORUZ'

Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, okulun polis ablukasına alınmasının ve dışarıya çıkmalarının engellenmesinin ardından, 'Kayyumluk' adını verdikleri rektörlük binasının etrafında toplandı. Öğrenciler, Melih Bulu ile görüşme talep ediyor.

Rektörlük binası önünde nöbete başlarken bir öğrenci, "Bu insanın hesap vermeden gitmemesini istiyoruz. Sabaha kadar buradayız, Kayyum çıkana kadar gitmiyoruz" dedi

POLİS OKULU BASTI

Rektörlük önünde nöbet tutan öğrenciler 1 Şubat akşam 21.00'dan itibaren polis ablukasına alınmaya başlandı.

Öğrencilere yönelik polis saldırısında 51 Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi gözaltına alındı.

ÖĞRENCİLERE EV HAPSI

1 Şubat günü yaşanan polis saldırısında kampüs dışarısında gözaltına alınan 108 öğrenci sağlık kontrolünün ardından serbest bırakılırken, 10 öğrenci tekrar gözaltına alındı.

2 Şubat'ta Çağlayan Adliyesi'nde savcılığa çıkarılan 10 öğrenciye ev hapsi verildi.

Kampüs içerisinde gözaltına alınan 51 öğrencinin ise emniyetteki işlemleri hala devam ediyor.

POLİS TERÖRÜ HIZ KESMİYOR

2 Şubat'ta Ankara ve İstanbul'da Bo-

ğaziçi öğrencileriyle dayanışma eylemlerine polis saldırdı. 160'dan fazla kişi polis saldırılarında darp ederek gözaltına alındı, çok sayıda kişi yaralandı.

Ankara'da Çankaya Belediyesi önünde açıklama yapmak isteyen kitleye polis saldırdı; aralarında iki Yeni Demokrat Gençlik okuru ve 4 avukatın da olduğu 82 kişi gözaltına alındı.

Öğrenciler sağlık kontrolüne götürüldükleri hastanelerde işkencelere maruz kaldı; bir öğrencinin parmağı ve bir öğrencinin dişi kırıldı.

İstanbul'da da Kadıköy Rıhtım'da Boğaziçi Dayanışması ve İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri'nin düzenlemek istediği açıklama Kadıköy Kaymakamlığı tarafından yasaklandı.

Kadıköy'ün çeşitli yerlerinde toplanan kitle Rıhtım'a doğru yürüyüşe geçti. Kadıköy'ün her bölgesinde polis plastik mermi, gaz bombası ve tazyikli su ile kitleye saldırdı.

Polis saldırısına rağmen geç saatlere kadar yürüyüş gerçekleştiren kitleye

halk da evlerinden destek verdi.

Yaşanan polis saldırısında en az 77 kişi gözaltına alındı, gözaltına alınanların Vatan Emniyet'e götürüleceği ifade edildi.

İZMİR

İzmir Öğrenci Dayanışması'nın çağrısıyla, 1 Şubat 17.00'da Alsancak ÖSYM önünde gerçekleştirilecek Onur Yürüyüşü'ne saldırı gerçekleşti. 27 öğrenci polis saldırısında gözaltına alındı.

Gözaltına alınan öğrencilerden Berke Avcı, uğradığı şiddetin fotoğraflarını paylaştı. Polis, Avcı'nın ayağıyla kafasına bastı, telsizi kafasında kırdı.

Gözaltına görüntüsünü paylaşan Avcı, "Gözaltına alınma anım, kafamı tekmeleyen, kafamın üstünde tek ayak üstünde duran, kafamda telsiz kıran polis #AşağıBakmayacağız bu da sana dert olsun..." ifadelerini kullandı.

Avcı, "Bunlarda darp izleri #AşağıBakmayacağız" diyerek uğradığı şiddetin fotoğraflarını gösterdi. Fotoğraflarda Avcı'nın kafasındaki sert cisimle oluşmuş darp izi ile ellerinin sıkı kelepçelenmesi nedeniyle oluşan yaralar da dikkat çekti.

Avcı, gördüğü şiddet sonrası aldığı darp raporlarını da sosyal medya hesabından paylaştı.

HATAY

Boğaziçi öğrencilerine yönelik gözaltı ve tutuklama terörüne karşı Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi öğrencileri tarafından Köprübaşı'nda basın açıklaması yapıldı. Aralarında Yeni Demokrat Gençlik ve Partizan'ın da olduğu kurumlar tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"Bugün üniversitelerde yükselen 'Kayyum Rektör İstemiyoruz' sesi, yıllardır baskıyla, korkuyla, zorbalıkla sindirilmeye çalışılanların 'Artık Yeter' sesidir. Bizler, artık yeter diyoruz. kayyum rektör İstemiyoruz.

Onlar olanca güçleriyle ama olanca haksızlıklarıyla üniversiteye saldırıyorlar. Hatay sokaklarından bir kez daha sesleniyoruz, sizin gücünüz onlarca arkadaşımızın evini gece yarısı

basmaya, 2 arkadaşımızı tutuklamaya, yüzlerce arkadaşımızı gözaltına almaya yetebilir. Ama milyonlarca üniversite öğrencisinin başını eğmeye, mücadelesini engellemeye, aşağı baktırmaya yetmez.

Haksızlığa, adaletsizliğe, kayyumlara karşı başımız hep dik. Tarih boyunca hiçbir iktidar, üniversiteyi zorbalıkla teslim alamamış ve alamayacaktır. Ne yaparsanız yapın, direnenler kazanacak. Ne olursa olsun, aşağı bakmayacağız!

FAŞİZMİN GELECEKSİZLİĞİ, DEMOKRATİK HAK VE SİYASAL ÖZGÜRLÜK SAVAŞIMINA "KAN" TAŞIYOR!

CHP'de üç milletvekilinin istifa etmesi, Muharrem İnce'nin kuracağı yeni partinin ürünü mü?

Gelecek Partisi Genel Başkan Yardımcısı Selçuk Özdağ saldırıya uğradı, saldıran MHP, kollayan AKP mi?

Tayyip Erdoğan Saadet Partisi Danışma Kurulu Başkanı Oğuzhan Asiltürk'le görüştü, yeni ittifak arayışı mı? İstanbul Sözleşmesi kaldırılacak sözü verildi mi?

Cumhur İttifakı bileşenleri değişecek mi yenileri mi eklenecek? Millet ittifakında Sarıgül ve İnce olacak mı? İttifaklar kriz içinde yeniden kendilerini tahkim mi etmek istiyor?

Erken seçim olacak mı? MHP ve AKP "hayır" diyor ama gündemde mi tutuyor? HDP kapatılma tartışması erken seçimden mi kaynaklı?

Cumhurbaşkanı AB ile ilişkilerin selameti için Reformlar gerçekleşecek diyor, MHP-AKP arasında reformların içeriği ve kapsamı konusunda derin bir çatlak mı var?

"Tedbirlere halkımız dikkat etmiyor" diyen Cumhurbaşkanı, parti il kongrelerinde salonlarını tıklım tıklım doldurtuyor ve pandemi döneminde bu doluluğu tebrik ediyor.

ABD'nin yeni Başkanı Biden ve ekibi "Türkiye için ne kadar sorun" olacak? Kürtler lehine mi davranacak, işgali ve saldırganlığı destekleyecek mi?

Ve salgınla boğuşan, aşı tedirginliği yaşayan, gerçekleşen zamlarla boğulan, sosyal alanı daralan, işsizler ordusunun bir parçası olmayı bekleyen halk yığınları... Söndürülemeyen ve gün gün daha güçlü enerjiyle hareket eden Boğaziçi Direnişi. Zindanlarda Kürt Ulusal Hareketi'nin başlattığı süresiz açlık grevinde 60'lı günler. Süleyman Soylu'nun "bitirdik" dediği gerillanın kış ayında gerçekleştirdiği eylemler ve direniş. Maden, inşaat, hizmet sektöründe süren ve yenileri sürekli eklenen işçi direnişleri. Atanmayı bekleyen öğretmenler, ulaşmaz olan ve sürekli çöken eğitim. Eksik olmayan vahşi kadın cinayetleri ve her gün ortalama üç kadının öldürülmesi. Tırmandırılan homofobi, geleceksizliği kader olarak kabul etmesi beklenen gençlik.

Tayyip Erdoğan-AKP-MHP liderliğinde ve yönlendirici gücü altında olan Türk hakim sınıflarının yönelimi ve hakim sınıf klikleri arasındaki mücadele, parçalanma ve ittifak arayışları artık açık ve içerde kalan bir karakterde değildir. AKP-MHP arasındaki sorunlar da,

AKP içindeki huzursuzluk da, CHP'de yaşanan ayrışmalar da, Millet ve Cumhuriyet ittifaklarının pamuk ipliğiyle bağlı yapısı da kendini gerçekleştiren ve eğilim kazanan özellikleriyle gün yüzüne çıkmaktadır. Tüm bu gelişmelerin toplamı ise krizin doğurduğu ve yeni krizleri tetikleyen gerçekliğe işaret etmektedir. Egemenler arasındaki sertlik karşılıklı olarak "terörist", "militan", "vatan haini", "sözde" gibi kavramlarla kalmamakta, fiziki cezalandırmalara, tutuklama tehditlerine, "karakola ve mahkemeye" giden sürece daha fazla evrilmektedir. Fa-

şist kliklerin uzun zamandır olmadığı kadar emperyalist ağa babalarına açıktan yaltaklanıp, destek isteme durumları söz konusudur.

Ortadoğu ve Kürt meselesinde, Rusya ile işbirliğini derinleştirip Kürtlere daha fazla saldırı mı, ABD'nin bölge politikasında daha iyi rol kapmak ve Kürtlere yönelik saldırılara zemin hazırlamak için cihadistleri daha etkin kullanma mı, yoksa Kürtlerle yeniden bir uzlaşma ve barış arayışı mı? Şeklinde üç seçenek olabildiğince pervasız ve açık bir şekilde tartışılıyor. ABD'nin AB ile daha güçlü ortaklıkla Ortadoğu'da daha etkin olma yöneliminde, Rusya ABD arasındaki keskin kutuplaşmada çelişkilerden faydalanmanın daralacağına dair okuma, ABD'nin kendilerine neyi ne düzeyde dayatacağına dair bir endişeye dönüşmüştür. Bu eksende Kürtlere içerde ve dışarda saldırının dozu artmış, son beş yılda elde ettiği avantajların henüz yetmediği ve direnci kırma ve çökertmede istediği sonucu elde etmede zamana ihtiyaçları olduğu anlaşılmıştır. Krizin başladığı noktalardan biriside budur. Belirsizlik, herhangi bir çizgi değişiminde tüm ilişkilerin ve buna bağlı olarak güç dengelerinin değişmesi ve toplumsal destek güçle-

rinin yönetilmesini sağlayan zeminin (saldırganlık, şovenizm) kaybedilmesi dolayısıyla ekonomik krizin yarattığı çelişkilerle birlikte yönetme sorununun artık derinlemesine değil yatay eğilim kazanarak yayılması, yalın kat "çözümsüz"lülle zincirlenmesi.

KRİZ VE HER CEPHEDE ARANAN DENGE

ABD ve AB'ye yönelik reform vaatlerinin, toplumsal çelişkileri yönetmekle değil bu güçlerle ilişkileri daha güçlü kılma amacı olduğu açıktır. Ekonomiden hukuk sistemine kadar uzanan bir reform söylemi dillendirilmekte-

eleştirisi ve pratik karşı koyuşu ile, birikmiş bir siyasal baskı ve yönetmeye dair tutumun kristalize olmasıdır. Siyasal baskının kabul edilmeyeceğine, Melih Bulu'nun sistemin "turşusunu" kurmak için görevden alınıp kullanılmasına dair net ve berrak bir tutum söz konusudur. Bu, yönetim biçimine, siyasal keyfiyete, baskı ve aşağılamaya dair bir konumlanıştır.

Boğaziçi'ni aşan bir demokratik arayış, mücadele isteğini tetikleyen bir toplumsal destek ve sahiplenme söz konusudur. Geniş kitleleri kuşatan ve saran zincirin üniversiteler ayağındaki bir halkasının kopması demek (verilen toplumsal destek düşünüldüğünde), egemenler açısından krizli yapıda ödeyeceği fatura anlamına gelmektedir. Bu faturanın bununla sınırlı kalmayacağı, tüm halkalara, iç ve dış politikaya doğru etki edeceği, toplumu yönetme biçiminde yeni sorunlara kapının aralanacağı görülmektedir. Egemenlerin yaşadığı kriz, yönetme noktasında oluşturdukları avantaj ile ciddi bir çelişki içindedir.

Bu bağlamda emperyalistlerle olan ilişkide, kendi iç dengelerinde, halk kitlelerin çelişkilerinde verili dengeyi sürdürme olanakları görülmemektedir. Bu temelde direnişlerin, erken seçim tartışmalarının, reform vaatlerinin, Kürtlere yönelik yeni askeri tehditlerle barış olasılığı arasında pandül gibi sallanan durumun, ittifak arayışlarının, anayasa ve başkanlık sistemi tartışmalarının, kliklerin birbirine daha fazla bileylenen hallerinin ortaya koyduğu tablo krizin artık yeni bir denge sağlamak için tarihin kapısını tüm gücüyle dövmeye başladığına işaret eder.

Bu tablo güç dengeleri arasında değişim eğilimini de içermektedir. Bundan devrimci temelde en üst düzeyde faydalanmak ise süreci karşılayacak devrimci siyasetin, kesin ve kararlı bir konumlanışıyla olanaklıdır. Bu ise en başta proleter devrimci çizginin, var olan durumda Komünist Manifesto'daki şu tutumu korumasıyla olanaklı olacaktır: "Komünistler işçi sınıfının acil hedeflerine ulaşılması ve o andaki çıkarlarının gerçekleşmesi için savaşırlar; ama şimdiki hareket içerisinde, bu hareketin geleceğini de temsil eder ve gözetirler." Proleter devrimci çizgi hareketin içinde konumunu ve geleceği temsil ettiği bilinci ile hareket etmelidir. Buna göre şekillenmeli ve genel siyasi çizgi ve yönelim etrafında sınıf mücadelesine daha güçlü yaslanmalıdır.

dir. Bu belirsiz reform söylemi, belli oranda bir siyasi argüman oluşturulsa da, tüm toplumsal muhalefete yönelik baskı mekanizması daha da sertleşmektedir. Bu rotanın terk edilmesi kolay olmayacaktır. Zira toplumsal muhalefetin direnç eşiği daha da güçlenmekte ve zincirlerinden boşaldığı noktada bunun güçlü örgütlenmeler ve hareketle sonuçlanması "tehlikesi" vardır. "Z kuşağına 20 yıl önceyi anlatın, ne haldeydik görsün" diyen Tayyip Erdoğan, 100 yıllık bir deneyime güçlü şekilde yaslandığını es geçmektedir. Yani halkın hareketinden ve örgütlülüğünden 100 yıl önce de 70 yıl önce de 50 yıl ve 30 yıl ve de 20 yıl önce de tıpkı bugünkü gibi korkulmakta ve faşist devlet bu korkuya paralel konumlanmaktadır. Z kuşağının geriye gittiğinde görecek şey; Tayyip Erdoğan'ın 100 yıllık bir geleceğin sürdürücüsü, azgın ve pervasız bir devamcısı olduğudur.

Boğaziçi Direnişi, Kürt direnişi, işçi sınıfının direnişleri, komünistlerin savaşa ve çizgisi ekseninde sürdürdüğü direniş hiç kuşkusuz bir ortak payda buluşmaktadır. Bu da kemiğe dayanan bıçağın artık tahammül edilmeyecek derece de çelişkiler yarattığıdır. Boğaziçi Direnişi, "kayyum" rektör

Kriz Neden Olan "Katılıklar"a Karşı Bulunan Mucizenin Adı "Esneklik!"

Emperyalist kapitalist sistemin her krizi işçi ve emekçi yığınlarına yöneltilen "yeni" ve kapsamlı saldırıların başlangıcıdır. Kriz her defasında sömürüyü yeniden örgütleyerek "aşılmaya" çalışılırken, kazanılmış tüm haklar saldırıyla kuşatılmaktadır. Yetmişli yıllardan itibaren krizin sorumlusu olarak gösterilen devletin ekonomiye müdahalesi neoliberal politikalarla hızla tasfiye edilirken ücretlerin baskı altına alınması da dahil üretimin "yeniden" örgütlenmesine yönelik kimi önlem ve değişiklikler devreye sokuldu. Burjuva iktisadın çeşitli akımlarını bünyesinde toplayan neoliberalizm, devletin ekonomiye müdahalesine karşı çıkışı örgütlerken piyasanın egemenliğini ekonomiye ve tüm topluma hakim kıldı. Emperyalist kapitalist sistemin krize neden olan "katılıklar"a karşı bulunduğu bu mucizenin yeni adı "esneklik"ti.

Böylelikle, Fordist üretim modeli ve Keynesyen politikalar katılıkla anılmaya başlanırken esneklik krizi aşmaya yarayacak açılımların en popüler kavramı oldu. Sermaye hareketlerinin ve birikimin önündeki engelleyici kuralların arka arakaya kaldırıldığı, o güne kadarki düzenlemelerin katılıklardan arındırıldığı bir süreç yaşandı. Ekonomik açmazın, krizin nedeni olarak görülen "katı kuralların" yerini "serbestleşme ve rekabet edilebilirlik" alırken özellikle çalışma yaşamı uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına uygun şekilde esnekleştirilerek rekabete uyumlu hale getirilmek istendi.

Emperyalist kapitalist sistem için geçerli olacak tek koşul en düşük maliyetle en kısa zamanda en yüksek karlar elde edebilecek sömürüyü gerçekleştirmektir. Bunun için bilinen yöntemler dolaşıma sokularak yeni adlarla örgütlenmeye çalışılmaktadır. Özelleştirme, kuralsızlaştırma, piyasalaştırma ve esneklik bu yeniliklerden en fazla aşına olduklarımız arasındadır. Her derde deva olarak pazarlanan üretimin ve çalışma yaşamının esnekleştirilmesi sanıldığı gibi işçi sınıfının yabancı olduğu bir "yenilik" değildir. F. Engels'in 1840'ların İngiltere'sinden betimlemelerle aktardığı insanlık dışı çalışma koşulları-

nın günümüze yeniden çağrılmasıdır. Emperyalist kapitalist sistem bir kez daha işçi sınıfının mücadeleye elde ettiği tarihsel kazanımları ortadan kaldırmanın, sömürünün önündeki tüm engellerden esnekleşmeyle kurtulmayı istemektedir. Esnekleşme, ideolojik saldırılarla birlikte işçi ve emekçi yığınlarına kabul ettirmeye çalışmaktadır.

ESNEKLİK, SINIFSAK KARŞITLIKLARI PERDELEMeye YÖNELİKTİR!

Kuşkusuz esneklik üretimin ve çalışma rejiminin yeniden düzenlenmesinden fazlasıdır. Esnekleşme, emperyalist kapitalist sistemin çıkar-

çeşitli taleplerle ortaya çıkan toplumsal hareketlere, "radikal demokrasi mücadelesine" bırakmıştır. Burjuva ideologların emperyalist kapitalist sistemin yüreğine su serpecek saldırıları, tartışmaları işçi sınıfının politik iktidar mücadelesinin öznesi olmadığına vurdurulmuş, sınıf kategorisinde kendisine yer bulamayacak kadar belirsizleştirilmiştir. Tüm bunlarla birlikte emperyalist kapitalist sistem kendisini tarihin "sonu" ilan etmekten kaçınmamıştır.

"KATI" OLAN HER ŞEY YENİDEN BİÇİMLENDİRİLECEKTİR!

İdeolojik saldırılar altında çalışma ya-

le ücretlerin ve çalışma koşullarının belirlenmesi yaratılmak istenen ideal tablodur. Bu tabloyu tamamlayacak olan işçi sınıfının sendikal örgütlenmelerinin dağıtılması, örgütsüzleştirilmesi ve düşük ücret politikasına mahkum edilmesidir.

Kuralsız ve esnek çalışma yaşamı, "eşit" bireyler arasındaki "özgür"-sözleşmeler artık geçerli olacak tek mottodur. Kuralsızlık kural haline getirilmektedir. İşçi sınıfının mücadeleyle kazandığı tüm haklar budanarak elinden alınacak, sekiz saatlik işgünü, fazla mesai ücreti, belirli hafta tatili ve yıllık izinler, işyerinde belirli bir iş

tanımı, iş güvencesi, kadrolu ve sendikal çalışma, belirli bir işyeri vb. tüm haklar ve tanımlamalar ortadan kaldırılacaktır. Çalışma süresi, günün hangi saatinde başlayıp biteceği belirsizleşecek, işçilerin çalışıp çalışmayacağı, işten çıkarılıp çıkarılmayacağı piyasanın durumuna, patronların ihtiyacı ve insafına göre belirlenecektir. Patronlar iş piyasasındaki dalgalanmaları gözetken, istihdamı buna göre değiştirmeye olanak sağlayan esnekliklerle her türlü işgücü maliyetinden kurtulmayı hesap etmektedir. İşçiye iş güvencesi olan her şey, en başta da kıdem tazminatı, kurtulmak istedikleri arasında ilk sıradadır. İşçinin maliyetsiz işten çıkarılması, işsizlik ödeneğinden yarar-

lanma koşullarının zorlaştırılarak ya da ortadan kaldırılarak işsizlerin "parasız" ve hazır iş gücü olarak yedeklenmesi istenmektedir. Çalışma yaşamının esnekleştirilmesi tüm bu saldırıları bünyesinde toplamaktadır. Emperyalist kapitalist sistemin işçi sınıfına yönelttiği saldırı dalgası, sınıfa örgütsüzlüğü, sınırsız sömürüyü, sözde "eşit" bireyler arasında kapanması mümkün olmayan eşitsizlikleri dayatmaktadır.

ESNEK ÇALIŞMA "YASALASMASA DA" FİİLİ YAŞAMA GEÇİRİLİYOR!

Esnek çalışma, 2003 yılı Mayıs'ında yasalaşan 4857 sayılı İş Kanunu'nda çeşitli yönleriyle yaşama geçirilmiş, hükümet ve patron örgütleri esnek çalışmanın tüm biçimlerinin yasa-

ları bakımından katı olan her şeyin "yeniden" biçimlendirilmesini, emek ve sermaye arasındaki temel çelişkinin perdelenmesini içermektedir. İşçi sınıfı açısından "katılıklar"ın son bulması, çalışma yaşamında çatışmanın yerini iş birliği ve diyalogun alması istenmektedir. Doğumuyla mezar kazıcısını da tarih sahnesine taşımış olan burjuvazinin duyduğu korku başka şeyle yer değiştiremeyecek şekilde güncel kalmaktadır. Bu nedenledir ki işçi sınıfını ideolojik olarak silahsızlandırmaya, azgın sömürü ve baskı karşısında direncini kırmaya yönelik saldırılar hep sürmüştür. Sınıf karşıtlığı tarihsel olarak modası geçmiş çelişkiler arasına yerleştirilmiş, uzun süredir toplumdaki pek çok karşıtlıktan sadece birisi olarak ilan edilmiştir. Sınıf mücadelesi yerini,

şamı biçimlendirilirken, işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesi, tarihsel kazanımlarının ortadan kaldırılması temel düstur haline getirilmiştir. Buna göre, özgür bireyler olan işçiler ve patronlar arasındaki ilişki sendikaların ve devletin menziline çıkarılmalıdır. Özgür bireyler olarak işçi ve patron tamamen kendi belirledikleri koşullarda sözleşmeler yapmayı becermelidir. Ücretler; toplu sözleşmeye ya da asgari ücrete göre değil işçinin verimine göre belirlenmelidir. İşçiler patronların düşük ücret vermesi halinde işi bırakarak verimlilik düzeyine uygun ücret alacağı başka bir iş arayacaktır. Patron ise verimlilik düzeyine göre ücret vermek zorunda kalacağı yeni bir işçi arayışına girecektir. Verimliliğe ve performansa dayalı ücret politikası, bireysel sözleşmeler-

laştırılmasını gündemlerinden hiç düşürmemiştir. Bu kapsamda Ulusal İstihdam Stratejisi hazırlanmış, esnekliğin çalışma rejimi haline getirilmesi için fırsatlar kollarını açmıştır. Yakın süreçte "istihdamın önünü açmayı" vadeden torba yasayla 25 yaş altı ve 50 yaş üstü işçilerden "başlayarak" güvencesiz ve esnek çalışmayı tüm sınıfa doğru genişletmeyi hedefleyen saldırı bir kez daha "yasalaştırılmaya" çalışılmıştır. Önümüzdeki süreç boyunca da sömürünün en vahşi yöntemleri, kıdem ve emeklilik hakkına yönelik saldırıların süreceği, esnek çalışma uygulamalarının "yasalaşmasa" da fiili olarak yaşama geçirileceği, güvencesizliğin yaygınlaştırılacağı bu sayfadan dile getirilmişti. Şimdi hakim sermaye kliğinin "Koç" başı uzakta/esnek çalışma modelinin kalıcı hale getirildiğini çalışanlara sunulmuş bir nimet olarak açıklamaktadır. Patronlar pandemiyi bir kez daha esnek ve uzaktan çalışmanın yasalaşmasına da fiili olarak uygulanması için fırsata çevirmiş, işçi ve emekçilere yönelik saldırıya alan açmıştır. Böylece uzak/esnek çalışmayla işçi ve emekçilerin yaşamı üzerindeki denetim ve sömürü ağı genişletilecek, iş ve ev yaşamı arasındaki sınırlar kalkarak, tüm yaşam patronların çıkarlarına göre düzenlenecektir. Özellikle uzak/esnek çalışmayla eve hapsedilecek kadınların yaşamı baskı, sömürü ve şiddetle kuşatılacaktır.

Esnek çalışmanın işçi ve emekçilerin yaşamına etkileri boyutlu, kazanılmış haklara yönelik saldırılar dizginsiz olacak, örgütlenmelerinin önü zorluklarla çevrilecektir. Esnekliğin çalışma yaşamına hakim hale getirilmesinin işçi ve emekçilerin yaşamına yansımaları, gelecekte mücadelelerin sınıfların gündemi olmaya devam edecektir. Ancak bugünden yaşanan gelişmeler hakim sınıfların dolaylı ve dolaysız sermaye kliklerinin "ilk" sayacağımız bir araya gelişine sahne olmaktadır. TUSİAD, MUSİAD, TOBB ve TESK'in bu bir araya gelişine sadece yayınladıkları ortak bildirimden, enflasyonun frenlenmesini önceleyen taleplerden ibaret değildir. İşçi ve emekçi yığınlar karşısında "başka bir şey için" yaşam bulmayacak "kutsal ittifak" patron örgütleri cephesinde örgütlenmeye başlamıştır. Bu nedenledir ki direniş ve kazanımla sonuçlanan mücadeleler işçi sınıfının üzerine inşa olacağı daha büyük birliğin ve örgütlenmenin kaldıracı yapılmalıdır. Dur durak bilmeden fiili olarak yöneltilen saldırılara karşı fiili direniş ve mücadele hattı, izlenecek ve yürünecek tek güzergâh olmalıdır.

Yoksulluk Kaderimiz Değildir!

Pandemi ile emekçiler açısından daha da ağırlaşan yaşam koşulları yoksul nüfusa hiç durmadan yeni sayıları ekliyor. Yoksul nüfusun genel artışına paralel, emperyalizme göbekten bağımlı ülkemiz de derinleşen yoksulluk rakamlarıyla sıçramalar yaratıyor. Yoksulluğa mahkum edilmiş emekçiler, genel durumdan nasibini fazlasıyla almakta. Durmadan artan enflasyon, temel gıdalara, tüketim ürünlerine ve vergilere yapılan zamlar, işçi sınıfı ve emekçilerin ciddi gelir kaybı, işsizlik gibi etkenler yoksulluğun derinleşmesini sağlayan başlıca sebeple olarak sayılabilir.

Geniş tanımlı işsizlik 10-12 milyon arasında değişirken, çalışanların da aldığı ücret yaşam olanağı tanımıyor. Çalışan nüfusun yarısından fazlasının açlık sınırının hemen üzerinde bir asgari ücret aldığı gerçekliği, pandemi süreciyle iş yerlerinin kapanması veya işten atılmaları, hukuksuz ve sağlıksız çalışma zorunluğu, yüzde 40'lara varan dizginlenemez enflasyon, dur durak bilmeyen zamlar, vergiler, har(a)çlar, aydan aya daha yüksek gelen faturalar... İşçi ve emekçileri adeta ölüme mahkûm etmektedir.

TÜİK'e göre 2019'da toplam ailelerin yüzde 21,5'ini yoksul aileler oluşturuyor (17 milyon kişi). Halbuki Türkiye'de çalışan nüfusun yüzde %60'ı asgari ücret ve altında gelire sahip. 20 milyon insan aslında açlık sınırının altında yaşıyor. İşini kaybedenler de eklendiğinde bu sayı 30 milyona çıkabiliyor.

ESNAFLAR, ÇİFTÇİLER, EMEKLİLER, HİZMET SEKTÖRÜ ÇALIŞANLARI...

Yukarıdaki veriler incelendiğinde pandemi süreciyle birlikte esnafın,

çiftçilerin bazı hizmet sektörü çalışanlarının, yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşadığını görüyoruz. 2015'ten günümüze yaklaşık 50 binin üzerinde işletme kapanmış, kapanmayanlar ise tüm çalışanlarını çıkararak maliyetleri kısarak yok olmaya gayretindedir. Küçük esnaf grupları pandemi süreciyle birlikte adeta can çekişmekte, mevcut iktidarın 1000-750 ve 500 TL gibi övünçle bahsettiği "komik" sosyal yardımlardan 8 milyonluk esnaf ailesinin 800 bini bile yarım yamalak faydalanmaktadır. Fakat 20 değişik kalem adı altında alınan vergiler-har(a)çlar artmaya devam ederken, günlük tüketilen enerjinin maliyeti faturalara kabarık yansımaktadır. Gelir hızla düşerken, gider hızla artıyor. Ve ülkenin Cumhurbaşkanı hızla aç-yoksul ve işsizler ordusuna katılan esnafı "gıda fiyatlarında artışın sorumlusu ilan ederek, çeşitli cezalarla" tehdit ediyor. Esnaf ise bankalara borçlar ve veresiye defteri arasında bir denge kurmak için can çekişiyor.

Türkiye'de son 12 yılda çiftçi sayısı yüzde 48 düştü, tarım alanları da azalıyor. Son 18 yılda tarım sektöründe istihdam edilen kişi sayısı yüzde 44 azaldı. Zaten maliyet giderleri ve bir avuç tefeci-tüccar asalağının eline mahkum edilmiş küçük üreticiler artık üretmez duruma gelmiş, hatta ortanın altı ölçekli işletmeler-çiftçiler bile hızla üretimden kopmaya, dolayısıyla yoksullaşmaya başlamıştır. Hâl böyle olunca borçlarını ödeyemez hale gelen çiftçilerin arazilerine, traktörlerine gelen haciz haberlerinin sıklığı da tesadüf olmuyor. Özellikle hizmet sektöründe çalışan binlerce aşçı-garson-müziyosen

vb. pandemi sebebiyle işsiz kalması ve başka iş bulamaması adeta yok sayılması çaresizce ölüme mahkumiyetten başka bir anlam ifade etmiyor.

BİÇAK KEMİĞE DAYANMADI, PARÇALIYOR; HESAP SORMA BİLİNCİMİZİ DİRİ TUTALIM!

Ağır ekonomik koşulların yarattığı yoksulluk ve yaşam-çalışma şartlarının güvencesizliği-sağlıksızlığı,

işsizlik vb. sebeplerle bünyesi ve psikolojisi tahrip olan yüzlerce işçi çaresizlik, yarınsızlık ve umutsuzluk sarmalında ne yazık ki intiharı seçiyor. Son altı yılda yaklaşık 400 işçinin ekonomik sebeplerle intihar etmesi; özellikle son süreçte eline "iş ve aş" yazarak kendini asan, çocuklarına yediremeyip kendisini yakan emekçiler, bıçağın kemiğe dayanmadığını; adeta parçaladığı noktaya geldiğini işaret ediyor.

Mevcut AKP iktidarı devletin tüm ideolojik aygıtlarını kullanarak açlığın, yoksulluğun ülkemizde olmadığı yalanı, dile getirenlerin ise en basit haliyle soruşturmayla tabi tutulduğu şu günlerde açlığa-yoksulluğa mahkum edilmiş insanların öfkesi gitgide keskinlik kazanıyor. Sosyal yardımlarla övünen mevcut iktidar; dünyada pandemi süreci sosyal yardımlara pay ayıran son beş ülkeden birisi olduğu gerçekliğini ve bu oranın birçok ülkede yüzde 5-8 bandında değişirken ülkemizde sosyal yardımların GSMH'ya oranının yüzde 1 bile olmadığını unutuyor. Mızrak çuvala sığmıyor ve halkın kaybettiğinden beslenen-güçlenen bir avuç komprador tefeci ve yandaşları saraylarda keyif çatarken, ballı ihaleleri alırken kontrolü elinde tutmak için zorlanıyor. Zorlandıkça saldırganlığı da artıyor. Çünkü seslerin çoğalması ve dahası birleşmesinden, hesap sorulmasından o kadar korkuyorlar ki ellerinden geleni yapıyorlar. Yapmaya da devam edecekler. Öyleyse korkularını büyütelim ve hesap sorma bilincini diri tutalım.

Bir DDSB'li

“Halkın İhtiyacına Göre Bir Eğitimin Mücadelesini Vermeliyiz”

Bir eğitim emekçisi ile pandemi sürecinde eğitim emekçilerinin ve öğrencilerin yaşadıkları sorunları konuştuk.

YENİ DEMOKRASİ- *Pandemiyle birlikte zaman zaman okullar açılıp kapandı. Bu açılıp kapanmaların sebebi nedir?*

-Okullar, sömürünün aygıtı olarak işlev görürler. Bu nedenle aslında devlet eğitime ara vermek istemez. Fakat sömürünün sürdürülmesi esasta doğrudan ekonomi ile olur. Ekonomi alt yapı, oysa eğitim ise üstyapının bir parçasıdır. Okulların açık olması durumunda hastalık, çocukların bir arada bulunmasından kaynaklı çok hızlı yayılmaktadır. Bu şekilde ekonomiye doğrudan katkı sunmayan bir alanın açık olması ekonomik açıdan zararlıdır. Bu nedenle okulları kapatmayı tercih ettiler. Okullar sadece yaz dönüştü Eylül, Ekim aylarında açıldı. Çünkü yaz dönemi turizm sezonuydu. Sokağa çıkma kısıtlamalarının uygulanması durumunda turizm daha büyük bir darbe alırdı. Bu nedenle kısıtlamalar uygulanmadı. Eylül-Ekim dönemi de turizmin hâlâ devam ettiği bir dönemdi. Böylesi bir dönemde okulları kapatmak hastalığın çok yayıldığı biçimde düşüncüyü geliştirmek turizmi zayıflatırdı. Bu nedenle devletin tüm kadroları “normalleşme” olduğu şeklinde bir propaganda yaptı. Aslında vaka sayısı kısıtlamanın başladığı dönemin çok üstünde olmasına rağmen kısıtlamalar uygulanmadı ve okulların açık olması da bu politikanın gerektirdiği bir uygulamaydı. Fakat turizm sezonunun kapanması ve kırtasiye alışverişlerinin de bitmesinden sonra artık okulların açık olması risk taşıdığı için kapatmayı tercih ettiler.

YENİ DEMOKRASİ- *Pandemi dönemi boyunca hala devam eden, EBA sistemi ile uzaktan eğitim yapıldı. Bu eğitimden yoksullarla zenginler aynı düzeyde yararlanamadılar. Devletin tablet dağıtımını vb. gündemde, tablet dağıtımıyla bu eşitlik sağlanabilir mi?*

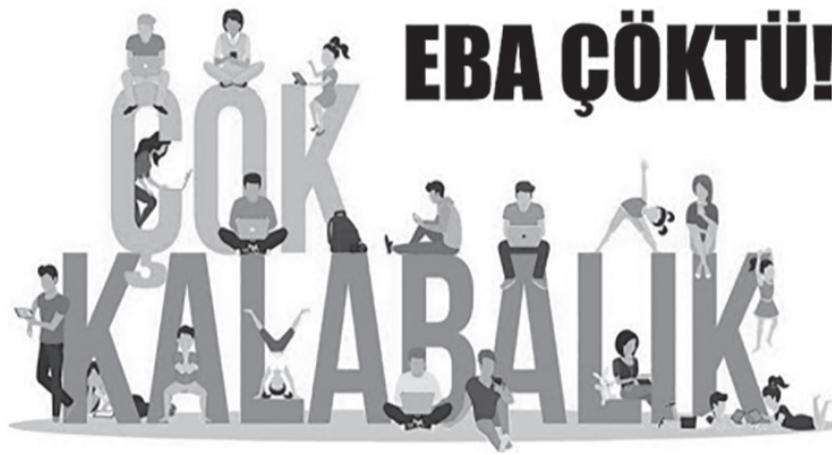
-Sadece pandemide değil hiçbir zaman eğitimde fırsat eşitliği diye bir şey söz konusu değildir ve sömürü sistemi içinde de bu eşitlik asla sağlanamaz. Eğitimin amacı bilimsel düşünen aynı ekonomik şartları paylaşan vb. bir toplum yaratmak değildir. Amaç sömürünün sürdürülebilmesidir. Pandeminin olmadığı dönemlerde de bu eşitlik yoktur. Yoksul semtlerin okulları her zaman

daha kalabalıktır. Okullar laboratuvar vb. teknik donanımlar açısından hep eksiktir. Devlet, okullara ödenek ayırmaz fakat özel okullara destek amaçlı harcamalar yapar. Hatta yoksul semtlerde kadrolu öğretmen sayısı daha az, zengin semtlerde daha fazladır, köylük bölgelerde hala birleştirilmiş sınıflarda eğitim yapılır vs. bu karışıklıklar daha da arttırılabilir. Ayrıca zenginlerin, ekonomik olanaklar nedeniyle özel dersler almaları gibi seçenekleri her zaman vardır. Başta da belirttiğimiz gibi eğitimden yeterince yararlanamayacak olanlar zaten düşük ücretli işçileri ve işsizleri meydana getirecekler; zenginler ise yönetici ve doktor vb. ihtiyaçları karşılayacaklar. Onlara sunulan eğitim de bu doğ-

sında eğitimin ihtiyaçları karşılanır. EBA'nın düşük bir altyapısı var. Çok yoğunluklu bir erişim olduğunda zaten öğrencilerin bir kısmı sistemden düşüyor. Egemenler bu durumu “binlerce katılım olunca sistem kaldırmıyor, normaldir.” şeklinde açıklıyorlar. Oysa Twitter, Instagram, Facebook gibi sosyal medya paylaşım ağlarına katılım milyonlardadır. Aynı anda binlerce video, foto vb. paylaşılmasına rağmen sistem çökmez. Çünkü orada ekonomik gelir vardır. Oysa devletin EBA sisteminde böyle bir gelir olmadığı için bir şirketin altyapısı kadar bir altyapı kurmamaktadır. Yine esas olan ekonomidir. Egemenler elbette bir şirketin yaptığından fazlasını yapabilecek olanaklara sahiptir. Fakat

Bağlantıda olan öğrenci okuması gereken yeri okuyor mu ya da yazıyor mu? Bizi dinliyor mu? Hatta ekranda bizi izliyor mu yoksa gitmiş mi? Hiçbir şey belli değil. Öğrencilerin yaptıklarını doğrudan kontrol etmemiz çok zor. Ancak yaptıklarını bize gönderiyorlar biz de onları inceleyip bilgilendirme yapıyoruz. Eğitimde gerekli olan drama vb. etkileşimli hiçbir çalışma yapılamıyor. Özellikle ilkökul öğrenci ve öğretmenlerinin yaşadığı ayrı sıkıntılar da var. Mesela çocuklar küçük oldukları için aslında lise öğrencilerinin yapmayacağı şeyleri de yapabiliyor. Bağlandıkları cihazın sesini açık bırakabiliyorlar. Bu durumda evde olan bütün sesler derse yansıyor. Evde elektrik süpürgesi çalışıyorsa onun sesi, annenin ya da babanın çocuklara kızması, kardeşlerin kavgaları ya da şakalar, gülüşmeler vb. aile hayatında olan her şey derse yansıyor. Bu aynı anda birden fazla öğrencide olduğunda zaten ders işlenemez durumda oluyor. Sesler öğretmen tarafından kapatılıp açılabilir. Fakat bu sefer de iletişim tamamen tek taraflı oluyor. Yani sadece öğretmen dersi anlatıyor veya video vb. izletiyor. Elbette farklı öğretmenlerin bu sorunlara farklı çözümleri de vardır fakat asla sınıfta ders işlemek gibi olmuyor. Ayrıca özellikle ilkökul ve ortaokul öğrencileri gelişim çağındalar ve bu çağdaki öğrenciler gerek oyunlar sırasında gerekse sosyal ilişkilerle birbirlerinden öğrenirler. Bu paylaşım ve öğrenmeden mahrumlar. Çağımızın problemlerinden biri asosyalliktir. Apartmanlara kapatılan çocuklar etkileşimden uzak sosyal medya paylaşımlarıyla yaşamaktadırlar. Okullar kısmen bu sorunun aşıldığı mekanlardı. Oysa pandemi koşullarında bu olanak da ortadan kalkmıştır. Şimdi öğrenciler daha fazla bilgisayar oyunları ve sosyal medya paylaşımlarıyla zaman geçirerek asosyalleşmekte, kişilik gelişimi için vazgeçilmez olan oyunlardan kopuk yaşamaktadırlar...

Tabii bütün bu sorunların sistem içinde kalındığı sürece bir çözümü de bulunmamaktadır. Tablet dağıtımından tutalım da okulların düzenlenmesine varıncaya kadar bütün sorunlar örgütlü kitlelerin haklarını almak için yürüteceği mücadeleyle düzelebilecektir. Elbette aslolan eğitimin özünü değiştirme mücadelesidir. Yani sömürü düzenine değil de halkın ihtiyaçlarına göre bir eğitimin mücadelesi yürütülmelidir.

rultudadır. Tabii zekası ve çalışmalarıyla bu sistemden sıyrılarak daha iyi yerlere gelebilen yoksul çocuklar olacaktır, fakat onlar istisnadır. Pandemi koşullarında da durum aynıdır. Yoksul milyonlar çocuklarına tablet, bilgisayar vb. alamadığı için bu öğrenciler eğitimden tamamen mahrumken, hastalık koşullarında zenginler bu sıkıntıları yaşamazlar. Mesela ben yoksul bir mahallede çalıştığım öğrencilerimin ancak üçte biri derslere katılmaktadır. Tablet dağıtımını şu an için bir propagandadır. Amaç kitlelerin biriken öfkesini dindirmektir. Fakat bu gerçekleştirilebilecek bir seçenektir. Çünkü bir yıla yakın bir süredir hiç eğitim almayan öğrenciler var. Bu öğrenciler devletin istediği biat kültürüyle, sisteme uyumlu yetiştirilememektedirler. Devlet bunu istemez. Egemenler bu durumu uzun yıllar böyle sürdüremezler. Mutlaka çözüm yolları geliştireceklerdir. Zaten yoksul emekçilerden aldıkları vergilerle kaynak yaratıldığı için tablet vb. ihtiyaçları da karşılayacaktır. Bu dağıtım meselesi sadece öncelik sıralamasında sırasının gelmesiyle ilgilidir. Yani öncelik her zaman için üretimin devam etmesidir. Sonra-

önceliği bu ihtiyacı karşılamak değildir.

YENİ DEMOKRASİ- *Eğitim emekçileri ve öğrenciler uzaktan eğitimde ne gibi sıkıntılar yaşıyorlar?*

-Öncelikle öğrencilerin bir kısmı olanaksızlıklardan kaynaklı bu eğitimden hiç yararlanamıyor. Benim öğrencilerimin üçte ikisi yararlanamıyor. EBA sistemine katılanların da bir bölümü kısmi katılabilir. Yani mesela evde bağlanabilecekleri bir telefon varken, birden fazla öğrenci bulunuyorsa bu öğrenciler telefonu farklı saatlerde paylaşıyorlar. Mesela benim iki derse giren bir öğrenci üçüncü derste “ben katılmayacağım, ablamın dersi başlıyor” diyebiliyor. Bu çok az gerçekleşen katılım da sağlıklı olmuyor. Bazen öğrenciler sistemden düşüyorlar. Hatta bu sorunların tamamı çözülsün bile uzaktan eğitimin kendisi hiçbir zaman yüz yüze eğitim gibi olmuyor. Uzaktan eğitimde öğrencilerin tamamı bağlandıklarında dahi biz öğrencileri görmüyoruz. Çünkü zorunlu olmadıkça kameraların açılması yasak. Öğrencileri görmediğimiz için aslında ne yaptıklarını bilmiyo-

Şişirilen Sendikal Çalışma Oranları ve Gerçekler

Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın (AÇSHB) 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu gereğince yayımladığı 2121 Ocak ayı sendikalaşma istatistikleri ne kadar şişirilse de Türkiye sendikal örgütlenme ve toplu iş sözleşmesinin vahim durumunu ortaya seriyor. Bakanlığın yayınladığı tebliğe göre Ocak 2021 sendikal işçi sayısı 2 milyon 69 bin 476 oldu. Sigorta kayıtlı işçi sayısı ise 14 milyon 371 bin 96 olarak açıklandı. Resmi sendikal işçi sayısı 2020 Ocak ayına göre yaklaşık 152 bin artarak 1 milyon 918 binden 2 milyon 69 bine yükseldi. Resmi sendikalaşma oranı ise 13,8'den 14,4'e yükseldi. Rakamlara daha yakından bakıldığında gerçeklik daha iyi anlaşılıyor. Çünkü bu rakamlarda kayıt dışı çalışanların ve özel sektör çalışanlarının sayıları yok. Geçen yılki istatistiklere göre bile kayıtsız işçilerin eklendiğinde sendikalaşma oranı yüzde 12 görünüyorken, (DİSK-AR – 2020 Nisan Raporu), üstelik Covid-19 pandemi koşullarında işten çıkarmalar, ücretsiz izinler, iş yeri kapatmaları çoğalmışken, bu artışın nedeni nedir?

KAYITDIŞI İLE BİRLİKTE SENDİKALAŞMA ORANI DAHA DA DÜŞÜK

Diğer yandan Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi (DİSK-AR) tarafından yapılan 2020 Sendikalaşma Araştırması, sendikalaşma ve toplu

iş sözleşmesi konusundaki gerçek durumu ışık tutuyor. Nisan 2020 verilerine göre, Türkiye'de toplam 15 milyon 799 bin işçinin 14 milyon 104 bini herhangi bir sendikaya üye değil. Kayıt dışı işçiler dahil edildiğinde ise fiili sendikalaşma oranı yüzde 12,14'tür.

TOPLU SÖZLEŞMEDEN YARARLANMA ORANI %7,8

Yine toplam 15 milyon 799 bin işçinin sadece 1 milyon 229 bini toplu iş sözleşmesinden yararlanıyor. İşçilerin yüzde 92,22'si ise toplu iş sözleşmesi kapsamı dışında. Yani işçilerin sadece yüzde 7,8'i toplu iş sözleşmelerinden yararlanabiliyor.

Bilindiği gibi İşçi Sendikalarının Toplu İş Sözleşmesi yapabilmeleri için "yetki" alması gerekiyor. 2012 yılında çıkarılan 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun 41. mad-

desinde işçi sendikalarının toplu iş sözleşmesi (TİS) yapmak üzere yetki alabilmesinin şartları belirtiliyor. İşçi sendikası öncelikle kurulu bulunduğu işkolunda çalışan işçilerin en az yüzde 1'ini üye yapması gerekiyor. Sendika iş yerinde toplu sözleşme yapabilmesi için çalışan sayısının yarısından fazlasını, işletmede ise yüzde

varında işçi gerçek sendikal koruma kapsamı (toplu iş sözleşmesi kapsamı) dışındadır. Özel sektörde 5,7 ile durum hiçte iş açıcı değildir.

SENDİKALAŞMA İSTATİSTİKLERİ MANİPÜLATİF, İŞÇİ ETKİSİZ KILINDI

Türkiye'de son on beş yılda resmi istatistikler bakımında sendikalaşma oranları artıyor gözükse de gerçekte sendikaların ve sendikal işçilerin gücü her geçen gün eriyor. Özellikle kamu ve belediye-ler olmak üzere tüm alanlarda AKP'nin kendi "yandaş" sendikalarını güçlendirmesi ve birçok alanda dolaylı baskılarla bu sendikalara üyeliği zorunlu koşması, sendikalı işçi sayılarının artmasında önemli bir etken oldu. Diğer yandan ise sendikaların ve işçilerin devlet ve patronlara karşı en temel hakları için dahi mücadele etme gücü ve iradesi büyük oranda kırıldı. Toplu sözleşmelerde sıfır ya da eksi

örneklerinin yaygınlık kazanması, asgari ücretin sefalet ve açlık düzeyinde belirlenmesi gibi örnekler sendikalaşma rakamlarının işçilerin kendi çıkarları temelinde örgütlü bir gücüne tekabül etmediğinin de kanıtı oldu.

Yine bu süreçte yüzde 1'lik iş kolu barajı nedeniyle sendikaların önemli bir bölümünün toplu iş sözleşmesi yapma yetkisine sahip olmaması, sendikalara üye işçilerin etkisizleştirilmesinde en temel araçlardan biri oldu.

Ücretsiz İzne Çıkarılan İşçiler Migros Önünde Eylemde

İSTANBUL- Kocaeli Çayırova'da bulunan Migros Depo ve taşeron Us Grup Taşımacılık Paketleme Temizlik Hizmetleri Şirketi'nde de ücretsiz izin uygulaması hayata başlatıldı. Günde 16 saate varan ağır çalışma koşullarının düzeltilmesi, işyerinde salgına karşı önlemlerin alınması, genel olarak işçi sağlığı ve iş güvenliği kurallarına uygun çalışma koşullarının sağlanması, işyerinde kadın işçilere dönük tacizin önlenmesi ve tacizcilerin işine son verilmesi gibi talepler temelinde örgütlenen 46'sı

DGD-Sen üyesi 70 işçi "ücretsiz izne" çıkarıldı. 3 işçi ise Esenyurt deposuna sürgüne gönderildi.

25 gündür işyeri önünde direnen işçilere desteklerini açıklayan sendikalar, Migros'un Kadıköy Kalkedon'da bulunan mağazası önünde basın açıklaması yaptı. Devrimci Demokratik

Sendikal Birlik (DDSB), Yeni Demokrat Gençlik (YDG), Dev Tekstil-İş, Dev Turizm-İş, Dev Yapı-İş, DİSK Basın-İş, Enerji-Sen, İnşaat-İş ve Limter-İş'in katıldığı eylemde polis mağazaya ve sokağa giriş çıkışın engellendiği gerekçesiyle eylemi yaptırılamaya çalıştı. İşçilerin direnişi sonucunda açıklama mağaza önünde yapıldı.

MİGROS İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Açıklamayı Dev Tekstil Avrupa Yakası Temsilcisi Okan Karaçam okudu. Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

Günde 16 saate varan ağır çalışma koşullarının düzeltilmesi, işyerinde salgına karşı önlemlerin alınması,

genel olarak işçi sağlığı ve iş güvenliği kurallarına uygun çalışma koşullarının sağlanması, işyerinde kadın işçilere dönük tacizin önlenmesi ve tacizcilerin işine son verilmesi gibi talepler temelinde örgütlenen 46'sı DGD-Sen üyesi 70 işçi "ücretsiz izne" çıkarıldı. Hatta 3 işçi arkadaşımız Esenyurt deposuna sürgüne yollanarak fiilen işten çıkarıldı. Diğer yandan Migros Depo'da yeni işçi alımları sürmekte, sendika üyesi olduğu düşünülen işçilerden e-devletleri istenerek sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı uygulanmakta ve ücretsiz izne çıkarılan işçiler aranıp direnmekten vazgeçtikleri takdirde tazminatlarının ödeneceği söylenmektedir."

Tutsakların Tecride ve Hak Gasplarına Karşı Açlık Grevi Sürüyor

PKK lideri Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin sonlandırılması ve artan hak ihlallerini protesto etmek amacıyla hapishanelerde 27 Kasım'da süresiz dönüşümlü açlık grevi eylemi başlatıldı. 14'üncü grubun sürdürdüğü eylem 60'lı günleri geride bırakarak ilerliyor.

Hapishanelerde bulunan PKK dava tutsaklarının açlık grevine çeşitli ülkelerde kamplarda yaşayan Kürt halkı da destek açlık grevi eylemleri sürdürüyor. Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin kaldırılması talepli daha önce de açlık grevi eylemi başlatılmış ve tutsakların belli taleplerinin kabul edilmesinin ardından sonlandırılmıştı. Aynı taleple 27 Kasım'da başlatılan açlık grevi eylemi devam etmektedir.

Açlık grevindeki tutsakların temel ihtiyaçlarının karşılanmamasının yanı sıra, bir dizi hapishane de tutsakların düzenli sağlık kontrolleri yapılmamaktadır. Yine açlık grevinde bulunan tutsaklar avukat ve aile ziyaretlerinin

makta. Hapishanelerde uygulanan tecridin yanı sıra bir dizi hak ihlali uygulan-

ardından çıplak arama işkencesi dayatılmakta ve bu onursuzluğu kabul etmeyen tutsaklara işkence yapı-

maktadır. Kazanılan haklar Covid-19 gerekçesiyle gasp edilmiş durumdadır. Uygulanan yayın yasakları, iletişim yasaklarının yanı sıra yüzlerce

hasta tutsak, adli tıp raporlarına rağmen bırakılmamakta. Onlarca tutsak ölümünün sınırında hapishane koşullarında, tedavileri engellenmektedir. Tek başına yaşamlarını sürdürme şansı olmayan tutsakların tedavi hakları bir dizi saldırıyla birlikte yapılmamaktadır.

Devlet Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit koşullarını ağırlaştırarak sürdürmektedir. Kasım ayından itibaren açlık grevinde bulunan tutsaklar, talepleri kabul edilene kadar eylemlerini sürdüreceklerini duyurdular. Hapishanelerde artan baskı ve hak ihlallerine karşı tutsakların sesini duyurmak, hapishanelerde yaşanan sorunları her alanda teşhir etmek, tutsakların haklı taleplerine sahip çıkmak zorundayız. Devletin sistemli bir şekilde saldırılarını sürdürdüğü hapishanelere ses olalım.

Tutsak Yusuf Nakçi ajanlık dayatmasına karşı süresiz açlık grevinde

HABER MERKEZİ- Hapishanede birçok kez ajanlık dayatmasına maruz kalan tutsak Yusuf Nakçi, baskıların sürmesi üzerine 10 gündür süresiz açlık grevinde olduğunu aktardı.

Diyarbakır Silvan ilçesinde 11 Mayıs 2017'de "örgüt üyesi olma" gerekçesiyle gözaltına alınıp götürüldüğü Silvan Jandarma Karakol'unda işkenceye maruz kalan ve daha sonra Diyarbakır Emniyeti Müdürlüğü'nde 14 gün boyunca gözaltında tutulan Yusuf Nakçi, gizli tanık beyanları ile çıkarıldığı mahkemece tutuklanıp Diyarbakır D Tipi Hapishane konuldu. Hapishanede bulunduğu bu dönemde avukat görüşü diye götürüldüğü odada polisle karşılaşan Nakçi, birçok kez ajanlık dayatmasına maruz kaldığını belirtti. Ajanlık dayatmasını kabul etmemesi üzerine polisler Nakçi'nin eşi Hatice Nakçi'ye ulaşip ajanlık dayattı. Hatice Nakçi, ajanlık dayatmasını reddedince polislerin tehdidine maruz kaldı. Tutsak Nakçi daha sonra 22 Kasım 2017 tarihinde Elazığ 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'ne sevk edildi. Götürüldüğü Elazığ Hapishanesi'nde psikolojisi bozulan Nakçi, iki buçuk ay boyunca Elazığ Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesinde tedavi gördü.

Nakçi davasının görüldüğü Diyarbakır 8'inci Ağır Ceza Mahkemesinde, açık tanıkların Nakçi lehine verdikleri beyanlara karşı, gizli tanıkların verdikleri çelişkili beyanlar esas alınarak "Devletin birliğini ve bütünlüğünü bozma" gerekçesiyle ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verildi.

YAŞADIKLARINI ANLATTI

Geçen Pazartesi günü eşi Hatice Nakçi ile telefon görüşme gerçekleştiren tutsak Yusuf Nakçi, hapishanede yaşadıklarını anlattı. Tutsak Nakçi'nin ilettikleri şöyle: "20 Ocak Çarşamba günü iki gardiyan avukat görüşü diye beni odamdan çıkarıp görüş odasına götürdüler, ancak görüş odasında avukatlar yoktu. Daha sonra iki gardiyan gelip 'Bize bazı isimler ver ve yardım et. Bize yardım edersen biz de sana kolaylık sağlarız' şeklinde söylemleri oldu. Ancak ben kendilerine yardım edemeyeceğimi, çünkü suçsuz olduğumu söyledim. Gardiyanlara bunları söylememle birlikte odama götürüldüm. Hapishanede yaşanan bu zulme karşı Çarşamba gününden beri süresiz olarak açlık grevine girdim. Bu hukuksuzluk bitene kadar açlık greviden çıkmayacağım. Açlık grevine girdiğimden beri bana vermeleri gereken gıdaları vermiyorlar.

Yüksel eylemi davası görüldü, Acun Karadağ tahliye oldu

HABER MERKEZİ – KHK ile ihraç edildikleri için eylem yapan ve tutuklanan Yüksel eylemcilerinin davasında Acun Karadağ tahliye edilirken, üç kişinin tutukluluk halinin devamına karar verildi.

Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile ihraç edildikten sonra Ankara'nın Yüksel Caddesi'nde "İşimizi geri istiyoruz" eylemi düzenleyen ve 22 Ağustos 2020'de tutuklanan Acun Karadağ, Alev Şahin, Nazan Bozkurt, Mehmet Dersulu, Armağan Özbaş ve Mahmut Konuk'un ikinci duruşması Ankara 28. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı.

Duruşmaya tutuklu olan Acun Karadağ, Alev Şahin, Mehmet Dersulu ve Nazan Bozkurt duruşma salonuna getirildi.

Duruşmaya avukatların yanı sıra HDP Kocaeli Milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu da izleyici olarak katıldı

Gözaltına alındığında "Abla" lakaplı bir kadın polisin cinsel saldırı boyutuna varan işkencesine maruz kaldığını anlatan Şahin, şöyle dedi:

Bunun için 'İnsanlık onuru işkenceyi yenecek' sloganı attım, savcı işkenceye uğramamı sorgulayacağına bunu

suç unsuru gibi dosyamıza koydu. Dün de bu duruşma için Kayseri'den Sincan 3 No'lu L Tipi Hapishanesi'ne getirildiğimizde çıplak aramaya maruz bırakıldık.

Tutuklu sanıklardan Acun Karadağ ise savunmasında şunları söyledi:

'Tekli ringle gelmek istemiyorum' şeklinde dilekçe vermeme rağmen tekli ringle getirildim. Dün Sincan 3 No'lu L Tipi Hapishanesi'nde çıplak arama işkencesine tabi tutulduk.

Direnişimizin masum hak arama eylemi olmaktan çıktığını söylüyor iddianame. Hak arama eylemi özü itibarıyla masumdur. Ne zaman masum olmaktan çıkmış olabilir bir hak arama eylemi?"

Avukat savunmaları ardından mütaalaasını açıklayan iddia makamı tutuklu sanıkların tutukluluk halinin devamına karar verilmesini istedi.

Mahkeme, tutuklu sanıklardan Acun Karadağ'ın tahliyesine, Alev Şahin, Mehmet Dersulu ve Nazan Bozkurt'un tutukluluk halinin devamına karar verdi.

Davanın bir sonraki duruşması 5 Nisan tarihine ertelendi.

Kaybedenler Kaybedecek! İşkenceciler Hesap Verecek!

Devlet, devrimci mücadele tarihi boyunca sık sık uyguladığı bir yöntem olan “kaçırma, işkence ve ajanlaştırma” saldırısını bir kez daha devreye soktu. Gökhan Güneş, İstanbul Başakşehir’de işe giderken kaçırıldı. Günlerce işkence gördüğünü ifade eden Gökhan Güneş, 6 gün sonra gözleri bağlı bir şekilde serbest bırakıldı. Devletin yabancısı olmadığımız bu saldırıları, her dönem yoğunluğu değişken bir şekilde devreye sokmuştur. Tüm araç ve yöntemleriyle saldırdığı devrimci mücadeleyi tam anlamıyla yok edemeyen ve kontrol altına alamaya devlet, ajanlaştırma, işbirlikçileştirme saldırılarına yönelmektedir. Son yıllarda ortaya çıkan “gizli tanık” uydurması bu saldırıların vücut bulmuş bir pratiğidir. Gizli ya da açık, onlarca tanığın yalan yanlış ifadeleriyle, on binlerce kişiye davalar açılmış, binlerce kişi tutuklanmıştır. Devlet bu yöntemle hem bir fiziki tasfiyeyi hem de devrimci mücadele içerisinde güvensizlik yaymayı hedeflemektedir.

Bugün de bu tip saldırılara ihtiyaç duymaktadır. Halen Sincan Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Ayten Öztürk de bu işkencelere maruz kalmıştı. 8 Mart’ta Lübnan’da alıkonulan Ayten Öztürk, 13 Mart’ta Türkiye’ye getirilmiş ve Ankara’da 6 ay boyunca alıkonulmuş ve işkencelere maruz bırakılmıştır. AKP hükümetinin bir zamanlar ortağı olan Gülen Cemaati üyeleri de 15 Temmuz darbe girişiminin ardından, kaçırma ve işkencelere maruz bırakılmışlardır. Yusuf Bilge Tunç, 6 Ağustos 2020 tarihinden bu yana, Hüseyin Galip Küçüközyiğit de 29 Aralık 2020’den bu yana “kayıp.” Devlet, ortaklığını bozduğu Gülen Cemaati’ni de kaçırma ve ajanlaştırma politikalarıyla cezalandırmaktadır.

“GÖRÜNMEYENLER”İ GÖRÜYORUZ, BİLİYORUZ, TANIYORUZ!

6 gün boyunca işkenceye maruz bı-

rakılan Gökhan Güneş, İnsan Hakları Derneği’nde yaptığı açıklama ile yaşadığı işkenceleri anlattı. Güneş, işe gitmek isterken zorla bindirildiğini ifade ederken süreci şu şekilde anlattı: "Araca binmemek için direnmeye çalıştım. Direnci ortadan kaldırmak için elektroşok aletleriyle elektrik verdiler. Kendime geldiğimde arabadaydım. 2 kişi koluma

girmiş ve kafamı aşağı bastırmış ve kafama bir tane siyah çuval geçirmişti. Daha sonra başka bir arabaya bindirdiler. Bir yere götürdüler beni, ama buranın neresi olduğuna dair ya da nasıl bir yer olduğuna dair hiçbir şekilde görmedim. Konum, adres, mekâna dair hiçbir şey belirtilmedi.

Kaba dayak, ara ara da soğuk suyla ıslatarak şiddet uyguladılar. Genelde bu uygulamalar gerek çıplak olarak gerek üzerimde sadece iç çamaşırı olacak şekilde uygulandı. Bazı anlarda 'mezar' dedikleri bir bölüm var; sadece ayakta durabildiğiniz, elinizi kolunuzu kıpırdatmadığınız, gözünüzün bağlı ve ellerinizin arkadan kelepçeli olduğu bir bölüme hapsediliyorsunuz. Bir şekilde tehditler söyleniyor. Bunların yanı sıra tecavüz tehditleri gerçekleşiyor. Daha sonra keyfi olarak bu uygulamalar devam ediyor.

'Bizimle çalışmalısın' gibi işbirliği yapma teklifleri oldu. Birkaç kez 'bizim kim olduğumuzu biliyor musun?' diye sordular. 'Muhtemelen istihbaratçısınız' sözlerim üzerine 'evet' ya da 'hayır' gibi bir söylemleri olmadı. 'Biz görünmeyenleriz' şeklinde söylemleri oldu."

Gökhan Güneş'i kaçırılanlar kendile-

rini “görünmeyenler” olarak tarifliyor. Oysa ki devletin bu kontra ya da resmi güçlerini bizler, devrimci mücadelenin tarihinden çok iyi tanıyoruz. 70’lerde, 80’lerde, 90’larda işkencehanelerden, yargısız infazlardan, asit kuyularına atılan Kürt köylülerinden, zorla kaybedilen binlerce kişiden tanıyoruz ve biliyoruz.

“Görünmeyenler”i görüyoruz. 25 yıldır kaybedilen evlatları için meydanlarda direnen Cumartesi Anneleri’ni de görüyoruz. Her cumartesi, annelerin karşısına dikilen polisleri, zırhlı araçları da görüyoruz. İşte annelerin karşısına dikilenler, “görünmeyenler”in ta kendisi. Faşist TC devletinin 100 yıllık tarihi, “görünmeyenler”in ta kendisidir.

SALDIRININ HEDEFİ BELLİ, FAİLİ AÇIKTIR

Saldırının hedefi de faili de bellidir. Failin hiçbir şüpheye mahal veremeyecek şekilde devlet olduğu açıktır. Odaklanmamız gereken nokta saldırının hedefi, amacı ve bizim yapacaklarımızdır.

Egemenler bütün devrimci, demokratik mücadelenin dinamiklerini yok etmeye, oluşabilecek toplumsal ve siyasal bir hareketi bastırmaya kodlanmıştır. İşçi sınıfı ve ezilenlerin bilinçlerini korkuyla teslim almaya, ülkeyi sessiz bir mezarlığa dönüştürmeyi hedeflemektedirler. Boğaziçi Üniversitesi’nde gelişen ve yayılan öğrenci eylemlerine dönük saldırılar bunun en net göstergesidir. Devletin yaşadığı krizler sarmalında, toplumsal ve siyasal bir harekete ya da bu hareketi oluşturacak dinamiklere tahammülü yoktur. Bu saldırı dalgasına örgütlü, militan bir direniş dalgasıyla karşılık verebiliriz. Devlet iki seçenek dayatıyor; “ya teslim olacaksınız, ya imha olacaksınız.” Direnmeyi, direnirken örgütlenmeyi ve umudu ilmek ilmek örmeyi görev bilmeli ve hayata geçirmeliyiz.

Mardin’de Suriyeli Mülteciye ‘Ajanlık Dayatması’

HABER MERKEZİ – Mardin’de yaşayan Suriyeli bir mültecinin, belgelerindeki eksiklik nedeniyle çağrıldığı Mardin İl Göç İdaresi Müdürlüğü’nde kendisini “istihbarat” olarak tanıtan iki kişi tarafından ajanlık dayatmasına maruz kaldığı öne sürüldü.

Suriye’nin Şam kentinden 2013 yılında ailesiyle birlikte Mardin’e göç eden A.R., sosyal medya hesabından eski tarihli paylaşımları gerekçesiyle Aralık 2020’de “örgüt propagandası yapmak” iddiasıyla gözaltına alınmasının ardından ajanlık dayatmasıyla karşı karşıya kaldı.

A.R.’nin serbest bırakılmasının ardından HDP ile ilişkilmesi ve bilgi aktarımı yapması yönünde baskıya maruz kaldığı belirtildi.

Bu ay içinde bir cep telefonu numarası üzerinden Mardin İl Göç İdaresi’nden aranan A.R., kimi evraklarda eksiklik olduğu gerekçesiyle Göç İdaresi’ne gelmesi istendi.

Bunun üzerine Mardin İl Göç İdaresi Müdürlüğü’ne giden A.R., burada kurumun müdürü olarak bildiği kişiyle görüştü.

Habere göre, Göç İdaresi yetkilileri dışında kendilerini “istihbarat” olarak tanıtan iki kişiyle daha görüşmek zorunda bırakılan A.R.’ye, söz konusu kişilerce ajanlık dayatıldı.

Suriyeli mülteci, bu durumu avukatına bildirdi. Avukatı, A.R.’nin arandığı numarayı aramasıyla, müvekkilini arayan kişinin Mardin İl Göç İdaresi Müdürü Safa Kenar olduğunu öğrendi.

Avukatın müvekkilinin rahatsız edilmemesi yönündeki uyarısı üzerine Kenar, “eksik evrak” nedeniyle A.R.’yi aradıklarını savundu.

A.R., daha sonra İnsan Hakları Derneği’ne (İHD) başvurarak, avukatı aracılığıyla suç duyurusunda bulundu.

A.R., kendisinden HDP ile ilişkilmesini ve parti içinden bilgi aktarmasının istendiğini dile getirdi.

Söz konusu kişilerin “Yerini değiştirmene gerek yok. Olduğun yerde kalacaksın. Sadece partiye gidip bize bilgi vereceksin. Bize yardımcı ol” dediklerini aktaran A.R., bunun karşılığında kendisinin Türkiye’de olduğu süre içinde sorun yaşamaması için kimi vaatlerde bulunulduğunu öne sürdü.

ÇEVRE SORUNU ÜZERİNE...

Çevre Mücadelesine Katılmak Devrimci Sorumluluktur! -I

Su kaynakları kapitalist üretimin kurbanı olmuş, özelleştirmeye temiz su şişelenmiştir. Kapitalizm ekolojik sorunların kuluçka makinesidir. Muazzam üretim araçlarına, üretici güçlere ve bilimsel gelişmeye rağmen tüm çaba karın büyümesine odaklanmıştır. Özel mülkiyetin doğayı sonuna kadar zapt edileceği düşüncesinin imkansızlığı Covid-19 salgınıyla bir kez daha deneyimlenmiştir.

Kapitalist-emperyalist sistemin habitatı önemsemeyen niteliği eko sistemde onarılması güç sorunlara neden olmaktadır. Ekosistemdeki artan sorunlar hayatlarımızı dolaysız etkilemeye başladığı için ekolojinin önemi de sürekli artmaktadır. Doğanın tahribatıyla doğrudan karşılaşanlar, zarar görenler gelecek kaygısı yaşamakta, büyük tepkiler vermektedirler. Bu tepkilerin yoğunlaşmasıyla oluşan kitlesel protestolar, ekoloji/çevre hareketlerini ilgi odağı yapıp çeşitlendirmektedir. Bu hareketlerin nitelikleri önderliği yürüten sınıflara göre farklılık göstermektedir. Ekolojik sorunların bütün sınıfları etkilemesi burjuva bakış açısına sahip örgütlenmelerin de etkinliğine yol açmıştır. Reformist, anarşist ve liberal akımlar ekolojik hareketlerle ilişkilendirilmiş, yer yer öncülüğünü de üstlenmişlerdir. Farklı sınıf pozisyonları ve çıkarları sorunun tespitinde ve çözüm önerilerinde ayrımları getirmiştir. Proleter çizgi dışındaki akımlar burjuva ufku aşamamaktadırlar. Sorunun tespiti aynı gözükse de, bütün değerlendirmeler ütöpik ya da kapitalist sistemle uzlaşık çözümsüzlükle mühürlenmiştir. Çözümsüzlüğün nedeni, ekolojik sorunların özel mülkiyetle bağını kuramamalarıdır. Burjuva akımların, çözüm diyerek sundukları öneriler özel mülkiyet temeli üzerinden yükselmektedir. Oysa özel mülkiyet ekolojik yıkımında temel nedeni durumundadır ve özel mülkiyet temelini ortadan kaldıracı tek güç proletaryadır. Proletaryanın öncü gücü KP'ler gerçek ekoloji savunucularıdır. Şimdi daha güçlü şekilde ideolojimizi düşünce alanında hakim duruma getirme zamanıdır.

İNSANA VE DOĞAYA YABANCILAŞMA; ÖZEL MÜLKİYET

İnsan-doğa ilişkisini ele alırken, unutulmaması gereken en temel özellik insanın da doğanın bir parçası olduğudur. Kapitalizm, kendinden önceki sınıflı toplum ilişkilerinden doğayı

tümünden metalaşmanın nesnesi haline getirmesiyle ayrılır. Özel mülkiyetin çıkışıyla başlayan doğadan uzaklaşma, kapitalist sistemle uçuruma dönüşmüştür. Sınıflı toplumun başlangıcından itibaren kamu mülkiyeti özel mülkiyete dönüşmektedir. Sınıflı toplum tarihini özel mülkiyetin gelişmesi olarak görebiliriz. Kapitalist sistem, sınıflı toplumlar tarihindeki en yıkıcı özel mülkiyetçi birikim dönemini yaşamaktadır. Tarihin akışında üretim ilişkileri özel mülkiyeti ve birikim sürecini zorunlu kılmıştır. Üretim araçlarının özel mülkiyetinde biriken ölü emek, toplumsal ilerlemenin ve gelişmenin dinamosu olmuştur. Üretici güçlerin gelişimini ekonomik sistemler destekleyince, devrimler yeni üretim ilişkilerine yer açmıştır.

Üretim faaliyetinin kendisi doğa-insan ilişkisidir. İnsan doğanın ürünüdür. Ekonomik faaliyetimiz, doğanın maddesini kavrama ediminin kendisiyle başlamıştır. Doğa insanı belirlemiş, insan da üretim faaliyetiyle onu sürekli etkilemiştir. Marks yoldaş Gotha Programı'nda "bütün zenginliğin kaynağı emektir" ifadesini eleştirmiş, "bütün zenginliğin kaynağı doğadır!"

demidir. Doğa olmazsa üretim de olmaz. Özel mülkiyet, yaşadığımız ve parçası olduğumuz doğayı mülk edinmenin olanağını arttırdıkça yabancılaşma süreci hızlanmıştır. Yabancılaşmanın en uç noktası kapitalist sistemdir. Doğa kavrandıkça ona sahip olmanın somutlaşmış biçimi önce kamusal mülkiyet olmuştur. Devamında sınıflara bölünen toplumda egemen sınıfların kamusal mülkiyeti özel mülkiyete dönüştürme gayreti, doğanın (kapitalizm için) nesneleşmesini getirmiştir. Doğaya yabancılaşma, kendi varlığına yabancılaşmadır. İnsanı doğadan ayırmayınca doğanın mülkleştirilip üzerinde hakimiyet kurup ayrıcalıklı bir yaşamın sürdürülebileceği, maddeye sızabileceği acı yanılgısıdır. "Daha yüksek bir iktisadi toplum biçiminin durduğu yerden bakıldığında, tek tek bireylerin yerküre üzerindeki özel mülkiyet hakları, bir insanın bir başkası üzerindeki özel mülkiyet hakkı kadar saçma görünecek. Bütün bir toplum, bir ulus ve hatta aynı zamanda var olan toplumların toplamı, yerkürenin sahipleri değildir. Bunlar, yalnızca, yeryüzünün zilyetleridir, onun

kullanıcılarıdır ve boni patres familias (iyi aile babaları) olarak, onu sonraki kuşaklara iyileştirilmiş bir şekilde bırakmakta yükümlüdürler." (Marks, Kapital, Cilt II, Yordam Yay., s. 762)

Doğa sağlığının insan sağlığı olduğu unutulursa doğal afetlerle hatta virüs salgınlarıyla yüzleşmek kaçınılmaz olur. Çünkü nihayetinde mülk edindiğin doğanın zorunlu parçasıdır, onun tahrip olması bizim yıkımımızdır. Kapitalist sistem öncesi yüzlerce yılda bir görülen virüs salgını, günümüzde yıllar içinde görülmektedir. Covid-19 salgınının yaşandığı bugünlerin öncesinde kısa aralıklarla Domuz Gribi, Kuş Gribi, SARS, MERS, Zika, H1N1 ve Ebola salgınlarının yaşandığını hatırlamak bu gelişimi fark etmek ve kavramak için yeterli olacaktır. Doğanın talan edilmesi kasırga, sel, heyelan, yangın, deprem vb. afetleri tetiklemekte, virüslerin mutasyonuna olanak tanımaktadır. Kapitalist-emperyalist sistemin tek derdinin kar olduğu, yarım yamalak alınan tedbirlerin ilk elden terk edilmesinden anlaşılmaktadır. Marks'ın "Kapitalizm, gölgesini satamayacağı ağacı keser!" veciz sözü onun derin kavrayışını ispatlayan muazzam bir sözdür. Kapitalizm salgın karşısında insanı meta olarak kavramaktan kendini alamaz; alamamaktadır!

MARKSİZM VE EKOLOJİ SORUNU

Marksizm, doğa ve toplum yasalarının, diyalektik- materyalist felsefeyle kavranabileceğini göstermiştir. Doğa ve toplum hakkında idealist felsefe

suyu bulandırırken, Marksist felsefe berrak hale getirmiştir. Marksist felsefe bilimsel felsefedir, ispatlanabilir. Ekolojik sorunlar anlaşılabilir. Ekolojik sorunlar anlaşılabilir isteniyorsa bilimsel incelemeler Marksist-Leninist-Maoist felsefenin tutarlı uygulanmasıyla gerçekleştirilmelidir. Bu noktada temel tutum ekolojik sorunların insanın doğayla ilişkilerinde, bu ilişkilerin ortaya çıkardığı ürünlerde aranmasıdır. Ortaya çıkan her ürün mülkiyeti ve mülkiyetin neden olduğu zenginlik de toplumsal ayrımları geliştirdi. İnsan doğa karşısında bilinçlenerek gelişti. İnsanın doğaya yabancılaşmasında özel mülkiyet temel bir role sahip oldu. Özel mülkiyet, insanın her bakımdan bilinçlenmesinde ve toplumların ilerlemesinde olumlu rol oynamakla beraber bu durum zamanla karşıtına dönmüş, doğaya yabancılaşmayı geliştirerek özgürleşmenin önündeki engel olmuştur.

Doğa-insan ilişkisi, üretim ilişkileri incelenerek anlaşılabilir. Marks'ın, toplumsal gelişimin itici gücünü ekonomik faaliyetleri inceleyerek çözümlenmiştir. Emegün üretkenliği mülkiyetle açığa çıkmıştır. Tarih zikzaklar ve sıçramalarla ilerlemiştir. Bu sürecin insandaki doğa bilgisinin artma süreci olarak da görebiliriz. Sınıflı toplumun her bir evresi, önceki evrenin üretim ilişkilerinin gelişmiş halini ifade etmektedir. Marks yoldaş, kapitalizmin yasalarını incelemiş ve onun bağrında proletaryanın sınıfsız toplum yaratma cevherini keşfetmiştir. Bu bilimsel keşif toplumun zincirlerini kırarak; insanın hem kendini, hem de doğayı özgürleştirmesini sağlayacak muazzam bir keşiftir.

KAPİTALİZM VE DOĞA

Kapitalizm dağınık üretim araçlarını ve parçalı üretici güçleri bir araya getirip üretimi birleştirmiş, birbirinden kopuk, kapalı üretimi merkezi pazara bağlayarak toplumsal üretimi geliştirmiştir. Üretim biçiminin toplumsallaşması üretkenliği kendinden önceki toplumlarda hayal bile edilemeyecek boyutlara ulaştırmıştır. Doğa bilgisinin vardığı düzey ve yeni bilimsel keşifler üretimin sürekli genişlemesi olanağını yaratmıştır. Bilimin gelişmesine de artık-ürünün birikimi, kapitalist sistemde artık değer çok büyük ölçülerde biriktirme koşulunun oluşması vesile olmuştur. Bilimin, burjuvazinin özel mülkiyetinin genişlemesine olanaklar tanınması, onun da satın alınabilir bir nesne olarak kavranmasını getirmiştir.

Kapitalizmin bireyci özü, tarihteki olumlu rolünün sonunu getirmiştir.

Burjuvazinin üretimdeki gelişmesinin 'özgürlük'le sonuçlanacağı vaadi, proletaryayı üretim araçlarının esiri yapmakla sonuçlanmıştır. Emegün ürünü olan üretim araçları, emekten her seferinde daha fazla değer sızdırmasının olanağını yaratmıştır. Bilimsel gelişmelerle desteklenen üretim araçları, sömürüyü yoğunlaştıran bir nitelikte gelişmiş-çoğalmıştır. Sömürünün maddi temelini işçinin kendi ürünüyle ve emek gücü birikiminin cisimleşmiş hali üretim araçlarıyla bağının kopması, mülkiyetin başka ellerde toplanması oluşturur. İşçinin kendi ürününe yabancılığı, işçiyi üretim araçları sahiplerinin sömürüsüne mahkûm etmiştir.

Emegün kendisi tek başına değer oluşturamaz. İşçinin, emegünün nesnesi doğayla kurduğu üretken ilişki, emek gücü değerinin metada somutlaşması olanağını yaratır. Kapitalizmi kendinden önceki üretim ilişkilerinden ayıran temel özellik, emek gücünün kendi gereksiniminden fazla üretebildiğinin farkına varması, üretim araçlarının sahibi olarak kapitalistin fazla ürüne (artık-değer) el koymanın yöntemini bulmasıdır. Tarihsel gelişim bu üretim biçimini zorluyordu. Artık-değere el koyma hırsı, burjuvaziyi daha çok metalaşmaya iter. Çünkü meta artık değer taşıyıcısıdır. Artık-değer sızdırmak için meta enine ve boyuna sürekli genişler. Aynı zamanda doğa sürekli ilhak edilip, sermayenin sınırları da genişletilir.

KAPİTALİZM PLANSIZ ÜRETİMDİR!

Kapitalist üretim tarzında meta arzının taleple uyumu asla planlı gerçekleşmez, daima üretilen meta kadar alıcı olacağı varsayılır; ama er ya da geç arz talebi aşar, pazar metayı ememez derecede daralır. Kapitalizmin büyümesi kesintiye uğrar, kriz baş gösterir. Kriz belli aralıklarla ve sürekli tekrarlanır. Bu artık çok iyi bilinen kapitalizmin fazla üretim krizidir. Metanın döngüsü sık sık krizlerle sekteye uğrar. Elbette meta üretiminin tümünden durması düşünülemez. Sermaye genişlemesiz varlık koşulu tehlikeye girer. Onun ruhu, rekabet dolayısıyla sürekli büyümektedir. Bunun genel ve kaçınılmaz niteliği üretim anarşisidir. Kapitalizm, üretim araçlarını ve üretim güçleri bir araya toplayarak tasarruf olanakları yaratsa da meta anarşisi bu rolü zaafa uğratar. Plansızlık, maddenin muazzam boyutlarda israfıyla sonuçlanır. İhtiyaç fazlası üretim ve alım gücü yoksunluğu, meta bolluğuna yol açar. Bu sürecin başından itibaren doğanın ve insanın bir önemi olmaz. Doğa ve insan ser-

mayenin büyüme döngüsü içindeki nesnelere ibarettir. Nüfusun devam ve artışı artı-değer sömürüsüne katkısı bakımından gereklidir! Kapitalizmde üretim gücü sadece sermayenin yararınadır. Kapitalistin kendisi de sermayesinin esiridir. Marks yoldaş plansız ve anarşik üretimin madde ve emek gücü israfına yol açan özelliğine eserlerinin birçok pasajında değinmektedir. "... Kapitalist üretim ortamında, hiçbir şey bir toplumsal plana göre gerçekleşmediğinden, tersine, her şey bireysel kapitalistin iş gördüğü sonsuz derecede farklı koşullara, araçlara vb. bağlı olduğundan, bir yandan çok fazla malzeme israf edilir, diğer yandan işin adım adım genişletilmesi sırasında (kısmen emek gücü zararına) bu türden amaca aykırı çok fazla yanlamasına genişleme gerçekleşir. Bu durum büyük bir üretici güç savurganlığı doğurur." (Marks, Kapital, Cilt II, Yordam Yay., s. 167) Sermayenin büyüme sürecinde her şey savurganca tüketilir: Doğa, canlılar, insanlar... Habitat daima tehdit altındadır; ormanlar, bitki örtüleri, yaban hayatı, yeraltı ve yerüstü kaynaklar-değerler yok olmakta, talan edilmektedir.

KENT VE KIR ÇELİŞKİSİNİN EKOLOJİK YANSIMALARI

Üretici güçlerin gelişimi, zenginliğin belli merkezlerde toplanmasıyla kentlerin oluşumuna vesile olmuştur. Kentin ortaya çıkışı, zanaatın kırdan kente taşınmasıyla sonuçlanmıştır. Kır tarımsal üretime devam ederek kenti beslemeye başlamış; böylece kent ve kır arasındaki temel iş bölümü oluşmuştur. Zenginliğin biriktiği kentlerde çeşitli ve genişleyen avantajlar kır aleyhine artmıştır. Kırdan sağlanan yaşamsal ürüne rağmen imkânlar kır aleyhine eşitsiz dağılmıştır. Kırılara kentlerden hakim olunmuş, kentler sürekli büyümüşür. Kırlar, burjuva sınıfının işçi ve artık nüfus ihtiyacının da temel kaynağı olmuştur. "Tarımsal olmayan nüfusa oranla tarımsal nüfusu durmadan azaltması kapitalist üretim tarzının doğasından kaynaklanır, çünkü, (dar anlamıyla) sanayide değişir sermayeye oranla değişmez sermayenin büyümesi, değişir sermayenin görelisi olarak azaltmasına karşın mutlak olarak artmasıyla bağlantılıdır; oysa tarımda belli toprak parçasının kullanılması için gerekli olan değişir sermaye mutlak olarak azalır, yani, yalnızca yeni toprakların ekime açılması ölçüsünde artabilir; bu sonuncusu da, tarımsal olmayan nüfusun daha da fazla artmasını şart koşar." (Marks, Kapital, Cilt III, Yordam Yay., s.635)

Kırdan kentlere büyük nüfus hareketleri, plansız, çarpık ve altyapıdan yoksun yapılaşmayı doğurmuştur. Kentlerin hazırlıksız oluşu, yapılaşmayı çeperlerden ormanlık alanlara kaydırmıştır. Kentlere gelen emekçiler barınma, gıda tedarikinde zorlanmış, sağlıksız koşullarda yaşamak zorunda kalmış, sağlıksız üretim koşulları doğa ve insan sağlığını etkilemiştir. Kırlık bölgelerde azalan insan nüfusu doğal döngüye yansımıştır.

Marks, kırların yalnızlaşmasının sonuçlarına dikkat çekiyor, "... İnsanla yeryüzü arasındaki metabolik etkileşimi bozar, mesela insan tarafından besin ve giysi olarak tüketilen bileşenlerin toprağa dönmemesinin önüne geçer; dolayısıyla, toprağın süreğen verimi için gerekli ezeli ve ebedi doğal koşulun işleyişini engeller." (Marks, Kapital, Cilt I, Sol Yay., Aktaran: Marksist Teori-Sayı 37)

Doğal süreci işletebilmek için suni gübreler ile toprağın verimi "korunmaya" çalışılır. Suni gübre yeraltından çıkarılan fosfor ile elde edilmektedir ve yeraltı kaynağı kadarla sınırlıdır. Suni gübre beraberinde sağlıklı gıda sorununu getirmiştir. Sağlıklı gıda, pazarda satın alınabilir yeni bir meta niteliği olmuş ve günümüzde organik gıda sektörü boy vermiştir. Su kaynakları kapitalist üretimin kurbanı olmuş, özelleştirmeye temiz su şişelenmiştir. Kapitalizm ekolojik sorunların kuluçka makinesidir. Muazzam üretim araçlarına, üretici güçlere ve bilimsel gelişmeye rağmen tüm çaba karın büyümesine odaklanmıştır. Özel mülkiyetin doğayı sonuna kadar zapt edebileceği düşüncesinin imkansızlığı Covid-19 salgınıyla bir kez daha deneyimlenmiştir. Engels yoldaşın bu konudaki görüşü günümüze ve geleceğe ışık tutuyor, "Doğa üzerinde kazandığımız zaferlerden dolayı kendimizi pek fazla övmeyelim. Böyle her zafer için doğa bizden öcünü alır. Her zaferin beklediğimiz sonuçları ilk planda sağladığı doğrudur; ama ikinci ve üçüncü planda da büyük çoğunlukla ilk sonuçları ortadan kaldıran, bambaşka, önceden görülmemeyen etkileri vardır." Gününbirlik bakış açısı üretim faaliyetimizi de etkilemektedir. Engels yoldaş devamında şöyle diyor, "Alp'lerdeki İtalyanlar, dağların kuzey yamaçlarında dikkatle korunan çam ormanlarının güney yamaçlarını yok ederken, bölgelerinde sütçülük sanayisinin köklerini kazıdıklarını sezemiyorlardı..." (Doğanın Diyalektiği, Sol Yay., Aktaran: Marksist Teori Sayı 37)

(Devam Edecek)

DİNMEYEN ÖFKE VE DİRENİŞ İKTİDAR

Faşist diktatörlüğün gerici saldırılarının dozu ivme kaybetmeden ve gitgide pervasızlaşarak sürüyor. Bu saldırı ve kuşatma hali sınıf mücadelesinin ve kitle hareketlerinin gerilemesini kendisine kaldıraç yaparak süreklilik kazanmıştır. 2015 sonrası yeni bir perde açılmış, devlet bundan sonraki dönemi “diz çöktürme”, “yok etme” üzerine kurgulamıştır. Askeri, hukuki, ekonomik, bürokratik bir dizi düzenleme hâkim sınıfların çıkarlarını pekiştirecek, her yanından kokuşmuş faşist diktatörlüğün ve burjuva-feodal düzenin ömrünü uzatacak bir muhtevayla hayata geçirmektedir.

AKP/MHP faşist bloğunun kuruluş felsefesi haline gelen “ayakta kalmak için saldırı” konsepti başta en dinamik güç olan gerillaya dönük saldırılarla sürdürülürken devrimci, ilerici demokratik güçler bu saldırı cenderesinden geçmektedir. AKP-MHP faşist bloğu tarafından 2021 yılının başından itibaren toplumsal mücadele dinamiklerine, örgütlü güçlere ve Kürt ulusal mücadelesine dönük bir dizi politik-askeri hamle geliştirmiştir.

Demokratik kitle örgütlerini ve vakıfları kayyumla gasp etmenin önünü açan kanun çıkartıldı. Polis ve MİT ağır silah kullanma yetkisiyle donatıldı. Diğer faşist parti yöneticilerine ve gazetecilerine faşist güruhlar eliyle gözdağına dönük linç saldırıları düzenlendi. Kürt ulusal mücadelesinin gerilla güçlerini hedefleyen, Mahmur ve Şengal’in işgali için Bağdat’ta ve Hewler’de iş birliğini pekiştirecek görüşmeler yapıldı. Burjuva-feodal medya ve faşist parti temsilcileriyle “HDP kapatılsın” naralarını yükseltildi. Türkiye ve T. Kürdistan’ında gözaltı ve tutuklama saldırılarına aralıksız devam edildi. Diğer yandan Türk hakim sınıfları uşağı olduğu ABD ve AB’ye diplomatik uzlaşma ve “reform” mesajları vererek, yaptırımların önüne geçmeye, diğer bölge devletleri ve emperyalist efendileri ile sürdürmekte zorlandıkları gerilimli ilişkileri dengeleme denemelerine girişti. Saadet Partisi’nin “eski tüfek” mensuplarıyla İstanbul Sözleşmesi’nin kaldırılması gibi gerici

politikalar üzerinden temas ederek, Kürt halkının siyasi “iradesini” bölcek AKP uzantılı sahte bir Kürt partisi kurmak için nabız yoklayarak, yeni ittifak ve dengeleri sağlayacak arayışları sürdürdüler.

Ekonomik hakları için direnen işçilere, özerk-demokratik üniversite için direnen öğrencilere, söz ve eylem özgürlüğü için mücadele edenlere yani kısacası “karşı” her sesi “terör”, “ihamet” ve “provokasyon” parantezine alarak saldırının ve sesi bastırmanın aracı haline getirdiler. Bu yöntemler ve alışlageldik tarzı siyaset toplumsal her kabarmada, egemenlerin yönetsel krizinin derinleştiği her iklimde gerici devlet aygıtının sarıldığı demagogilerdir.

TC’NİN KÜRT DÜŞMANLIĞI, YENİ İŞGAL VE SALDIRI HAZIRLIKLARI

Faşizmin bugünkü saldırganlığındaki hedeflerinden biri de Kürt ulusal mücadelesi ve kazanımlarıdır. Bu temelde Rojava’dan Başur’a uzanan bölgesel çapta bir askeri işgal ve saldırganlık politikası “çökertme” operasyonlarıyla hayat bulmaktadır. İki sac ayağı üzerine kurgulanan bu “çökertme” harekâtında ilk olarak askeri operasyonlarla gerilla güçlerini darbelemek, geriletmek ikincisi ise psikolojik-özel savaş yöntemleriyle kitlelerde teknolojik üstünlüğün yarattığı avantajların gerilla savaşında mutlak üstünlük olarak algılanmasını sağlamak, gerillanın sarsıcı ve operasyonları boşa çıkararak hamlelerini görünmez kılmak. Bu noktada faşist diktatörlüğün Savunma Bakanı H. Akar’ın geçtiğimiz günlerde Irak Kürdistanı’na gerçekleştirdiği ziyaret önemli bir yerde duruyor. Bilindiği gibi TC, Kürt ulusal mücadelesinin gerilla güçlerine dönük saldırılarında Başur sahasını stratejik önemde ele alarak işgal operasyonlarını burada sürdürmekte. Burada gerici-feodal Başur yönetimi ile Kürt kazanımlarına ihanet düzleminde gerçekleştirdiği ittifak KUH’u ve üslenim alanlarını yok etme temelinde gerçekleştirilmektedir.

TC-İrak-İran arasındaki her temas ve ziyaret, askeri ve siyasi olarak Kürt ulusal mücadelesine ve askeri güçlerine operasyon ya da işgal

saldırısı olarak dönüyor. Irak Başbakanı Mustafa El Kazımî’nin ilk Ankara ziyaretinin ardından H. Akar Bağdat ve Irak Kürdistanı’nın kapılarını çaldı. Savunma Bakanı Hulusi Akar, Genelkurmay Başkanı Yaşar Güler tarafından gerçekleştirilen görüşmede başta KUH’un askeri varlığına dair meseleler olmak üzere bir dizi başlıkta görüşmeler yapıldı. Türk heyeti Erbil’de KDP lideri Mesud Barzani, Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı Neçirvan Barzani ve Başbakan Mesrur Barzani ile ayrı ayrı bir araya geldi. Bu görüşmelerde öne çıkan başlıklar şöyle; PKK’ye karşı imha ve tasfiye operasyonlarında işbirliğinin artırılması, bu çerçevede Şengal’de PKK varlığına son verilmesi, gerilla güçlerinin Irak-Suriye geçişlerinin kapatılması, 1990’larda köy boşaltmalar sonrası sığınmacıların kaldığı Mahmur kampındaki PKK varlığının bitirilmesi, Irak-Suriye-Türkiye sınırlarının kesiştiği Ovaköy’den ikinci bir sınır kapısının açılması, buradan Musul’a kadar inen yolun yeniden inşa edilip “güvenlik koridoru” oluşturulması, 2014’te tahrip olan Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hattı’nın yeniden devreye sokulması, her yaz krize yol açan su konusunda Irak tarafında altyapı projelerinin yürütülmesi, Musul havalimanı dahil kentin yeniden inşasında Türkiye’ye rol verilmesi, Türkiye’nin Kuveyt’teki yardım konferansında vaat ettiği 5 milyar dolarlık kredinin bu tür projelerde kullanılması.

Emperyalistler arası rekabeti ve ilişkileri kullanarak bölgesel hamlelerde bulunan Türk hakim sınıfları başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin dört parça Kürdistan’da ezen ulusa dönük destekleyici pozisyonunu da kullanarak Rojava başta olmak üzere bir çok bölgede Kürt halkının kazanımlarına dönük kuşatmasını ve işgal saldırılarını sürdürdü. Yine ABD’deki seçim tartışmaları sürerken Irak Başbakanı Kazımî ile ya-

pılan görüşmenin yarattığı havayı sürdürmek adına alelacele gerçekleştirilen Irak ziyareti TC’nin benzer politikasını sürdürmede sebatkar olduğunu gösteriyor. H. Akar’ın “sahada olumlu sonuçlarını kısa sürede göreceğiz” dediği bu görüşme trafiğinin politik-askeri sonuçlarının ne olacağını şimdiden öngörmek mümkün değil ancak TC’nin Kürt ulusal mücadelesine dönük çok yönlü kuşatmasının devam edece-

ğini öngörmek mümkün.

KDP’nin TC’nin bölgede yürüttüğü savaşta alacağı tavır kendi sınıf çıkarlarına denk düşen bir konumlanmayı getiriyor. Bu yönüyle KDP de “J. Biden’lı günler”e umut bağlayan ve TC’nin PKK ile savaşında sahada çok net konum almayan bir tavır sürdürüyor. Ancak bunun dışında PKK’nin bölgedeki varlığının ortadan kalkmasını istiyor. Olasıdır ki görüşmede Akar’a bu yönlü bir taahhüt verildi. Ancak H. Akar’ın verdiği demeçte “olumlu” diye görüldüğü bu beyan KDP nezdinde ilk kez verilmedi, yani bu anlamıyla bilinmez değil.

DİRENİŞ Mİ YOKSA LEGALİZMDE Mİ ISRAR?

TİDAR BİLİNCİYLE ANLAM BULUR

TC'nin KDP ile görüşmesinin ardından konuşan KCK Eş Başkanı Cemil Bayık, görüşmenin PKK'yi tasfiye yönüne dönük hesaplar içerdiğini ifade ederek KDP'nin de TC ile birlikte hareket etmesinin faturasının ağır olacağını belirterek; "Bu durum tüm Kürtler için tehlikelidir. Bu ne Kürtlere ne de KDP'ye hizmet eder. Sadece Türk devletine ve onların soykırım siyasetine hizmet eder. Bu çok ciddi bir durumdur. Kürt halkı-

seçim ve parlamentarizm" kutsaması içeriyor. "Demokrasi güçleri her ne kadar istenilen düzeyde bir araya gelmese de güçlenmeye devam ediyor. Tüm bunları biliyor ve görüyorlar. Böyle bir durumda girecekleri seçimlerde kaybedeceklerini biliyorlar. Ancak HDP'yi kapatıp bir seçime gidebilir ve öyle sonuç alabilirler. Yapmak istedikleri şey tam olarak budur. Çünkü HDP var olduğu ve seçimlere girdiği müddetçe onlar kazanamayacaklarını biliyorlar. HDP'nin üstüne gitmelerinin sebebi budur" sözleriyle Bayık Kürt ulusal mücadelesinin son beş yılda "yine dene yine yanıl" durumunu özetliyor. Faşist AKP-MHP bloğunun Kürt ulusal mücadelesinin legal kazanımlarına saldırırken askeri olarak da yönelimlerini tırmandırarak "legal" siyasetin ve arayışların güçlendirilmesine dönük politik-ideolojik bir kuşatması söz konusudur. Bu reformcu ve legalist beklenti(ler) her seçim sonrası daha güçlü saldırılarla boşa düşerken işgallerle saldırının dozu artırılmıştır. Parlamentarizmi bu kuşatma içerisinde esas "direnme" ve

nın bunu iyi anlaması gerekir. Türk devletinin KDP ile birlikte uygulamak istediği plan sadece PKK'yi değil tüm Kürtleri ilgilendiriyor" vurgusu yaptı. Bayık KDP'yi TC'ye karşı tavır almaya davet ederken olası işgal saldırılarında ise Kürt halkının direnişten başka şansının olmadığını belirtti. Bayık'ın ifadelerinin KDP nezdinde yanıtı bulacağı muamma ancak TC'nin işgal saldırıları Eyn İsa'ya dönük hava saldırıları ve T. Kürdistanı'nda gerilla alanlarına yönelerek devam etti.

Bayık her ne kadar direniş ve direnme kararlılığı beyanı verse de devamında legal siyaset alanına dair yaptığı vurgu HDP ve içerisinde yer alan burjuva liberallerin ekmeğine yağ sürecektir cinsten bir

mücadele mevzisi olarak ele alan yaklaşımlar Biden'ın başkanlık koltuğuna gelişine umut bağlayan yaklaşımlarla aynı liberal öze sahiptir. Biden'ı Kürtlere "yakın ve ılımlı" gibi gösteren yaklaşımlar emperyalizmin genel hedeflerine ve çıkarlarına uygun olarak saldırganlığına "demokrat" etiketi takıp devam edeceğini unutmamalıdır. Biden dönemi ABD emperyalizminin Rojava'daki TC varlığına ve duruma yeni müdahaleler ve biçimler kazandıracığı olasıdır ancak emperyalizmin ezilen uluslar karşısında ezen gerici devletleri destekleye-

ceği açıktır. Nitekim Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) eski Suriye Özel Temsilcisi James Jeffrey, Deutsche Welle'ye verdiği (DW) demeçte bunu bir kez daha ifade ediyor. Jeffrey; "Türkiye Cumhuriyeti'nin PKK ile mücadelesine, ABD'nin büyük bir bölümü gizli olarak sınıflandırılmış, çok ciddi ve kapsamlı bir desteği söz konusu. Bu mücadelede ABD, Türkiye Cumhuriyeti'nin tarafındadır, bunda şüphe yok" ifadesiyle Rojava'da DAİŞ karşıtı savaşta Kürtlerin yanında olduklarını ancak esasta PKK'ye dönük mücadelede TC'nin yanında olduklarını bir kez daha vurgulamaktadır. Şüphesiz ABD emperyalizmi Rojava ve PKK ile bağlantıyı kuramayacak kadar saf değil. O, Rojava'da ENKS ve benzeri yapılarla kurduğu/kuracağı yeni yönetsel kademelerle bölgede Başur benzeri parçalı ve yönetilebilir bir Rojava inşa etmek istiyor.

Kürt meselesi yeni dönemde de Türk hâkim sınıfların çelişkilerini ve klik dalaşını ivmelendirecektir. Silahlı Kürt ulusal mücadelesi başladığı günden bugüne TC'nin kıramadığı bir direniş ve mücadele söz konusudur. Derin bir açmazda dönüşen ve bugünkü faşist bloğun "mutlak zafer"le sonuçlandırmak istediği gerilla mücadelesi ve Kürt Ulusal Hareketi artık daha geniş bir sahada varlık gösterirken TC'nin kuşatma planları da benzer şekilde yaygınlaşmıştır.

DEVİRİMCİ ÇİZGİYİ SAHİPLENELİM, YAYGINLAŞTIRALIM!

TC'nin Kürt Ulusal Hareketi'ne dönük hedeflediği çok yönlü kuşatmanın yarılması ancak direniş çizgisinin geliştirilmesi ile mümkün olacaktır. ABD seçimlerinden çıkan sonucun yarattığı beklenti ne bu kuşatmayı ne de saldırıları engelleyemeyecektir. Biden'ın başkanlık koltuğuna oturmasının üzerinden geçen iki haftalık sürenin ardından özellikle Ortadoğu'ya dönük nasıl bir politikayla hareket edeceği merakla bekleniyor. Yapılan atamalardan politik hamlelerin ne olacağını çıkarmaya çalışanların gözden

kaçırıldığı gerçek emperyalistlerin kendi çıkarlarına hizmet etmeyecek hiçbir yönelime girmeyeceğidir. Bu anlamda ulusal hareketin beklentisi tarihi tecrübelerin, emperyalizmin niteliği ve karakteri tüm bu beklentilerin sorunun gerçek anlamda çözümü sağlamayacağını göstermektedir.

TC, Kürt Ulusal Hareketi'nin kazanımlarına dönük saldırılarını dört parçaya hayata geçirmek ve buradan alacağı sonuçla birlikte bir yönelim belirleme hedefindedir. Bu planı bozacak olan Kürt ulusunun geliştireceği direniş çizgisi olacaktır. Bu çizginin bağımsız ve kendi gücüne dayanarak şekil alması ve direniş odaklarının yaratılmasını merkeze alarak ilerlemesi belirleyici önemdedir. Suriye'de sağlanan kısmi kazanımların korunması, Türkiye'de oluşturulan ablukanın dağıtılması, KDP ile geliştirilmek istenen kuşatma ancak böyle parçalanacaktır. Bu kuşatma sadece gerillanın direnişi ile değil bu direnişin kitlelere mal edilerek sahiplendirilmesi kilit bir noktada durmaktadır.

Emperyalizmin ve yerli uşaklarının kendi çıkarlarına ters düşecek hiçbir politika ve hamleye izin vermeyecekleri bilinen gerçektir. Ve yine bilinen bir başka gerçek de emperyalizmin mevcut kazanımları koruma gibi bir kaygı ile hareket etmeyeceğidir. Kürt Ulusal Hareketi mevcut kazanımları koruma ve geliştirmeyi kendi öz gücüne yaslanarak gerçekleştirecektir. Saldırının alabildiğine boyutlandığı bu dönemde üzerimize düşen görev UK-KTH'nin aktif propagandası ile birlikte, dayanışmanın geliştirilmesi, ilerici demokratik taleplerin sahiplenilerek mücadelemizin bir parçası haline getirilmesidir. Emperyalistlerin ve TC devletinin bölge politikalarını aktif teşhir etmekle birlikte, saldırıların geri püskürtülmesi için mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Kitlelerin somut talepleri ile birleşen ve bu talepleri daha ileri düzeye taşıyan bir politik ve pratik hattın oluşturulmasına yoğunlaşmalıyız.

Kadın Üniversiteleri Erkek Egemen İdeolojinin Ürünüdür!

Erkek egemen burjuva-feodal sistem, cinsiyet eşitsizliğini daha da ilerletmek, meşurlaştırmak ve akademileri daha ne kadar niteliksiz hâle dönüştürebiliriz kaygısıyla bir yeni projeye daha imza atıyor: Kadın Üniversiteleri.

Her alanda eşitsizliği katmerleştiren ve kadın düşmanı politika üretmekle mükellef olan erkek egemen devlet hangi ihtiyacın ürünü olarak bu projeyi uygulamak istiyor?

2019 yılında Erdoğan G-20 zirvesine katılmak için gittiği Japonya'da Mukogawa Kadın Üniversitesi'ni ziyaret etti. Erdoğan, kendisine fahri doktora unvanı veren üniversitede düzenlenen törende yaptığı konuşmada "Kadın Üniversitelerini incelemek suretiyle ülkemizde de bunun adımını atacağız" demesiyle Kadın Üniversiteleri projesi gündeme geldi. Daha sonra Ankara'da uluslararası öğrenci mezuniyet töreninde yaptığı bir başka konuşmada ise Japonya'da gördüğü Kadın Üniversiteleri fikrini anlattı ve kürsüde YÖK başkanına "çalışmanı buna göre yap" diyerek emri verdi. Bu emrin ardından Kadın Üniversiteleri, 26.10.2020'de yayımlanan Resmî Gazete'de 2021 Cumhurbaşkanlığı Yıllık Programı'na girdi ve bu kapsamda sadece kadınların kabul edileceği üniversiteler için akademik birimlerin oluşturul-

masına yönelik çalışmalar resmîleşti.

KADIN ÜNİVERSİTELERİ HANGİ AMAÇLA KURULMUŞTUR?

Birkaç yüzyıl geriye gidecek olursak göstermelik insan haklarının, demokrasinin, kadın haklarının, eğitim hakkının gelişmediği hatta tartışmaya kapalı olduğu veya gerek duyulmadığı feodal, ataerkil bir toplum yapısıyla karşılaşırız. Yüksek eğitim kurumları bundan dolayı yalnızca zengin ve erkek olanlara hizmet vermekteydi. O zamanın şartları göz önünde bulundurulduğunda kısmen ilerici bir "niyetle" kurulmuş Kadın Üniversiteleri'nin varlığından söz edebiliriz; lâkin günümüzde insanlığın elde etmiş olduğu haklar, özgürlükler, ilerlemeler; erkek egemen emperyalist-kapitalist dünya düzeninde yaşayan kadınların talepleri, sorunları göz önüne alındığında ise Kadın Üniversiteleri, bu yıkılmaya mahkûm koşulları pekiştirmekte ve gerici niteliktedir. Bugün dünya üzerinde yaklaşık on ülkede (ABD, Bangladeş, Güney Kore, İngiltere, Pakistan, Avustralya, Çin, Hindistan, Afganistan, Japonya) geçmişten bu yana eğitim veren Kadın Üniversiteleri vardır. Tarihte ve günümüzde ihtiyaçları, toplum özellikleri birbirinden farklı olan bu ülkeler benzer veya farklı amaçlarla Kadın Üniver-

siteleri inşa etmiştir. Tarihsel süreçte bu amaçlar dönemden döneme, bölgeden bölgeye değişiklik göstermekle birlikte uygulamaya sokulmuştur.

Erkek egemen devletin kadın üniversitelerini kurmaktaki amacı nedir ve bu projeye neden karşı olmalıyız;

AKP-MHP faşist bloğunun temsil ettiği ideoloji ve iktidarda olduğu dönem boyunca uyguladığı eğitim politikaları kadın üniversiteleri kurmaktaki "amacını" da göstermektedir. Her alanda ezilenin ezilene kadınların hak ve özgürlüklerini savunmak, faşist-feodal politikalara karşı isyanlarını büyütme, bu isyanı örgütlemek zorunda ve sorumluluğunda oluşumuz neden karşı olmamız gerektiğini de göstermektedir. Günümüzde kadınların kurtuluşunun önündeki engel, kadınların karşı cins ile bir arada yaşaması, çalışması, seyahat etmesi, öğrenim görmesi değildir. Yapılmak istenen kadını izole etmektir, "senin yerin burasıdır" demektir. Yani vaat edildiği gibi kadınları güçlendirmez, toplumsal cinsiyet eşitsizliğine çözüm olmaz. Ayrıca varlığını erkek egemen sistem ile teminat altına alan iktidarın böyle bir gayesi olamaz!

Bunlarla beraber Kadın Üniversitesi'nin kurulmasının ardından, genç

kadınlar aile ve toplum baskısıyla bu üniversiteleri 'tercih' etmek zorunda kalacaklardır. Zaten halihazırda eğitim politikaları cinsel kimliklere göre şekillenmişken ve kadınlar "kadın işi" bölümler seçmek zorunda bırakılırken bu eşitsizlik Kadın Üniversiteleriyle beraber daha da derinleşecektir. Kadına yönelik tacizin, tecavüzün, şiddetin ve cinayetlerin suçlusu kadınlar bulunurken; hangi saatte nerede olunması, ne giyileceği, ne içileceği bu suçların nedenleri olarak sıralanmaktadır. Kadın Üniversitesi'nde okumamak da bu nedenlerin içine sokulacaktır. Erkek egemen sistem cinsel ve sınıfsal sömürüyü katmerleştirerek saldırmaya devam ediyor. 6284 ve İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılması hala gündemdeyken ve Boğaziçi Üniversitesi'nde LGBTİ+ öğrenciler gözaltına alınıp tutuklanırken, erkek egemen iktidarın kadınların eşit bir şekilde yaşama dahil olmalarını sağlama amacıyla kuracağını iddia ettiği Kadın Üniversiteleri erkek egemen faşist devletin karakteri niteliğinde olacaktır. Buna karşı bizler kadının, erkeğin, LGBTİ+'ların her alanda eşit ve bir arada olduğu özgürce bilgiyi üretebildiği ve paylaşabildiği Özerk-Demokratik Halk Üniversiteleri'ni savunacağız ve yaratacağız.

Kuracağımız Özerk-Demokratik Halk Üniversitelerimizde neoliberal politikalara, rant alanına dönmüş kampüslere, kayyum rektörlere, anti-bilimsel, gerici, pedofili, tacizci hocalara geçit vermeyeceğiz.

Her türden fikri tartışabildiğimiz, üniversite bileşenlerinin hiyerarşik yapıya tabi olmaksızın alınan kararlarda söz, yetki karar hakkının ve öğrenci temsilciliğinin olduğu demokratik; siyasi iktidarın onay verdiği bilgi ve fikirleri üreten değil, akla ve içinde bulunduğumuz çağa uygun üretimlerin yapıldığı bilimsel; sermayeye pazar olmuş, emekçi sınıfın çocuklarının okuyamadığı, ticarethaneye dönüşmüş üniversiteler yerine parasız; ilkokuldan bu yana hakim ulus politikalarının sonucu olarak kendi diline yabancılaşmış anadilde eğitim hakkı yıllarca gasp edilmiş öğrencilere anadilde eğitim veren Özerk-Demokratik Halk Üniversiteleri kuracağız.

Egemenlerin Derinleşen Gençlik Korkusu

Egemenlerin derinleşen krizleriyle birlikte, işçi sınıfı, Kürt halkı ve öğrenci gençliğin eylemlerine hiçbir tahammülü kalmamıştır. En son Boğaziçi Üniversitesi'nde rektör atamasını protesto eden öğrencilere dönük devletin saldırgan tutumu bu tahammülsüzlüğün açık bir göstergesi oldu. Öğrenciler, eylem alanında polis saldırısına maruz kaldı, eylemlerin ardından öğrencilerin evleri basıldı, burjuva-feodal medya ve devletin yöneticileri "terör" demagojileriyle gençler hedef gösterildi. Son olarak da üniversite içerisinde düzenlenen resim sergisi nedeniyle öğrenciler, Diyanet İşleri Başkanı, kayyum rektör ve İçişleri Bakanı SS tarafından hedef gösterildi ve 5 öğrenci gözaltına alındı. Boğaziçi'nde yaşananlar egemenlerin bu süreçte gençlikten, onun dinamizminden ne kadar çok korktuğunu da göstermiştir. Korkunun boyutu, bir öğrenci eylemine karşı devletin tüm zor aygıtlarını devreye koyacak kadar büyüktür.

Egemenlerin, somutta da bugün devletin dümeninde oturan AKP-MHP iktidarının duyduğu bu korkunun arkasında gençliğin tarihsel süreçte de defalarca kez kanıtlanmış olan politik ve sosyal misyonu yer almaktadır. Gençlik, özeldede öğrenci gençlik toplumun en hareketli ve dinamik ögesidir. Bu özelliği ile gençlik, toplumun mevcut olana, zulme, haksızlığa karşı isyan etmeye en açık kesimini oluşturur. Öğrenci-Gençlik hareketleri, eylemlilikleri kolayca yayılma ve genişleme potansiyeline sahiptir. Ayrıca gençlik toplumun bütününe etkileme potansiyeli en fazla olan sosyal katmandır. Yani gençlik, toplumsal muhalefetin ateşleyici ve ön açıcısıdır. Gençliğin hareketlenmesi, sokaklara dökülmesi halkın diğer katmanlarını da etkilemekte, onları da sokağa çekebilmektedir. Nitekim ülkemizde üniversitelerde başlayan '68 gençlik hareketinin işçi ve köylülerin kitlesel mücadelelerini nasıl ivmelendirdiği hâlâ akıllardadır.

Gençliğin bu misyonu, egemenlerin faşist saldırganlığı tırmandırdığı,

baskılarla toplumun büyük bölümünü geçici suskunluğa sürüklediği dönemlerde çok daha kritik hale gelmektedir. Tarihte bu tür dönemlerde, gençlik, birçok kez bedel ödemeyi göze alan fiili meşru mücadelesi ile zaten sisteme karşı biriken öfkesinin patlaması için bir kıvılcıma ihtiyaç duyan geniş halk kitlelerini harekete geçirebilmiş ve suskunluğunun parçalanmasını sağlayabilmiştir. Yani gençlik, toplumsal muhalefet açısından buz kırıcı misyonuna da sahiptir. İşte egemenlerin gençlikten bu denli

çok korkmasının ve bu korkunun ürünü olarak Boğaziçi Üniversitesi'ndeki protestolara bu denli saldırmasının nedeni, gençliğin bu misyonunu oynamasını engellemektir.

Egemen sınıflar, toplumdaki bu suskunluğun geçici olduğunun farkındadır. Halkın, gitgide derinleşen sefalette, yoksulluğa, boğucu baskılara karşı öfkesinin günden güne kabardığını ve bu öfkenin bir kıvılcımla patlayabileceğini görmektedirler. Yani hakim sınıf sözcülerinin sık sık "yeni 'Gezi'lere, '6-8 Ekim'lere izin vermeyeceğiz" söylemleri, basit bir demagojinin ötesinde onların bu korkularının güncelliğini yansıtmaktadır. Sınıf bilinci, toplumu yönetme deneyimi oldukça gelişmiş bir sınıf olan burjuvazi, baskıyla, faşist terörle halkın öfkesini ancak bir yere kadar bastırabileceğini bilmektedir. Tarihsel süreç göstermiştir ki işçi sınıfının ve ezilenlerin hiçbir geri çekilişi suskunluğu kalıcı olmamıştır. Baskılar hoşnutsuzluğun dışa-

vurumunu belli bir süre engellese de yüzeyde bir hareketsizlik gözlenirse de kitleler içten içe kaynamaya devam etmiş ve ufak bir kıvılcımla (örneğin bir öğrenci eylemi vesilesi ile veya açık bir haksızlık görüntüsünün yarattığı tepkiyle vb.) öfke patlamıştır. Bu kıvılcım etkisini yaratan, suskunluğu ilk parçalayarak halka moral ve güven veren de genelde gençlik olmuştur. İşte, egemenlerin, bu öfkenin patlamasına vesile olabileceğini düşündüğü, kıvılcım etkisi yarabilecek en ufak bir eylemliliğe bile saldırmalarının

dönüşebileceğinden korkulmuştur. Bu sebeple daha en başından eylemlerini önünü almak ve toplumdan tecrit etmek adına her türlü çabayı göstermişlerdir.

Sistem, öğrencilerin haklı talebinin bütün halk saflarında sahiplenildiğini görünce burjuva muhalefet eli ile bunu sistem için eritmeyi hedeflemiştir. CHP İstanbul İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu'nun eylem ziyareti ve diğer kliğin bunun üzerinden kopardığı fırtınadan da anlıyoruz ki, hakim klik, burjuva muhalefetin gençlik eylemini

sistem içine çekip, kendi aralarındaki mücadelede kullanılmasına bile tahammül edememektedir. Bir kıvılcımın bütün bozkırı tutuşturacağını en iyi onlar biliyor. Kaftancıoğlu'nun rol çalma, halk muhalefetini sistem içine, kendi saflarına kanalize etme çabası, bunalmış iktidar tarafından asla kabul edilmiyor. Bu, hakim sınıf iktidarının küçük bir eylemde bile inisiyatifi elinden kaybedeceği korkusudur. Küçük bir esneklik göstermeyecek kadar sertleşmiş bir iktidarın kırılması kaçınılmazdır. Bu yönetememe durumunun somut bir göstergesidir. Korkularını gerçeğe çevirmek ancak halkı,

öncülerinin saflarında örgütlemekle gerçekleşir.

Nihayetinde Boğaziçi'ndeki protestoların halktan gördüğü büyük destek ve sahiplenme, egemenlerin korkularının ne kadar "haklı" olduklarını göstermiştir. Gençliğe düşen görev egemenlerin bu korkularını daha da büyütme, görme, halkın sisteme karşı hoşnutsuzluğu, en ufak hak talepli eylemin bile, halkı harekete geçirip sokağa dökcek bir kıvılcım olabilmesine neden olacak boyuta ulaşmıştır. Ve yine gördük ki bu kıvılcımı çakabilme potansiyeli gençliktedir. Gençlik harekete geçtiğinde, toplum da üzerindeki atıllığı, çekinceleri atabilmektedir. Dolayısıyla devrimci gençlik, gençlik kitlelerinin en ufak bir hoşnutsuzluk belirtisini bile sokağa-eyleme dökmeğe geri durmamalı, toplumsal muhalefetin önündeki buzları kırma adına daha çok adım atmalıdır.

nedeni bu endişedir. Boğaziçi Üniversitesi'ndeki öğrenci eylemlerine bu denli sert saldırılmasını da bu kapsamda görmek gerekir. Eylemliliğin öğrenci gençliğin ürünü olması devleti daha da saldırgan kılmıştır. Çünkü gençlik eylemlerinin hızla yayılabileceğini ve toplumu da peşinden sürükleyebileceğini egemenler de gayet iyi bilmektedir. Gençliğin gelişen fiili-meşru mücadelesinin halka moral vereceğini, harekete geçme adına özgüven aşılacağını, korkuların yıkılmasını sağlayacağını görmektedirler. Yani "normal" dönemlerde nicelik ve nitelik olarak klasik bir öğrenci protestosu sayılabilecek olan, devletin de daha az güçle müdahale edebileceği Boğaziçi eylemlerinden, halkın sistemden duyduğu hoşnutsuzluğun giderek arttığı bir dönemde, halkın diğer kesimlerini de sokağa dökmeğe zorladığından ve "akademik" taleplerle başlayan eylemlerin bir bütün sistemi hedef alan daha politik bir harekete

ÖRGÜTSÜZLÜK ADIN OLMASIN FAŞİZME KARŞI ZİNCİRLERİNİ KIR, GELECEĞİNİ KUR!

Pandemi süreciyle birlikte derinleşen kriz süreci ve buna bağlı olarak artan işsizlik, yoksulluk, açlık işçi-emekçileri yaşam mücadelesinin girdabına sokmuştur. Bu süreç işçi-emekçi kadınları ise çok daha farklı boyutlar da etkilemiştir. Kriz süreciyle birlikte işçi-emekçi kadınlar bir yandan ilk işten atılanlar olarak tercih edilirken diğer yandan çocuk ve kadın emeği ucuz emek gücü olarak piyasaya sürülmüştür. Kadınlar ya işsizlikle "terbiye" edilerek açlıkla boğuşmaya bırakılmış ya da sağlıklı, esnek ve güvencesiz koşullarda çalıştırılmaya zorlanmıştır. Bu süreçle birlikte kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri daha da çok artmıştır. Tüm bu etmenler ve kadınların boğuştuğu sorunlar yönelimimizi belirlemede yol gösterici olmuştur. Yeni Demokrat Kadın olarak bu süreci kriz, işsizlik ve buna bağlı olarak artan kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddete dair bir kampanya süreci örgütlemeyi önümüze koymuştuk. Kampanyamız Şubat ayıyla birlikte başlamış oldu.

ZİNCİRLERİNİ KIR, GELECEĞİ KUR!

Kampanyamızın ana şiarını "zincirlerini kır, geleceği kur" olarak belirledik. Bunu belirlerken bizi sisteme hapseden, ikinci cins yapan, edilgenleştiren, ötekileştiren tüm zincirlerimizi başta kendimizden başlayarak tüm kadınlara kırma çağrısında bulduk. Çünkü biz ilk zincirimizin kendimiz olduğunu düşünüyoruz. Etrafımızdaki zincirleri fark etmediğimiz ölçüde de kendi zincirimiz olmayı sürdürüyoruz. Toplum, aile, devlet, iki yüzlü cinsiyetçi değer yargıları örgütlü şekilde zincirlerimizi korumamızı sağlıyor. Rosa Luxemburg yoldaş "Hareket etmeyenler zincirlerini fark etmezler" diyor. Aslında bizde hareket ettikçe anlıyoruz zincirlerimizi, bir de bakmışız ki bizi sisteme bağlayan her olgu zincirlerimiz haline gelmiş, bu bazen bulaşık, bazen çamaşır, yaşlı bakımı, işçilik, işsizlik ve binlerce yılda kimliğimize zerk edilmiş edilgenlik, çekingenlik, ayırtıcılık, mükemmeliyetçilik, yu-

muşak huyluluk, duygusallık, daha sıralamayacağımız yığınla olgu zincirlerimiz haline dönüşüyor. En zor kısım zincirlerimizin farkına varmakla başlıyor, fark ettikçe kurtulmamız gerektiğini anlıyoruz. Ve bu zincirleri parçaladıkça geliyoruz. Yoksa kutsal kadın hikayelerinin arkasına

mız bunlar olmasın diyoruz. Adımız isyan, adımız örgütlülük, adımız güç, adımız direniş olsun diyoruz.

Kampanyamız kadınlarla bağ kurma noktasında çok önemli bir işlevi yerine getirecek. Biz yaygın görünürlük yaratmayı hedeflerken yoğun desteğe de ihtiyaç duyuyoruz. Bulunduğu-

olacak. En son bu kampanyanın temel hedefi nedir dersiniz: kadınların büyüyen ve kabaran öfkesini daha örgütlü hale getirmek, egemenlere bu öfkenin daha etkili şekilde yönelmesini sağlamak ve elbette kadın mücadelesinin devrimci çizgide örgütlenmesinde derinleşmeyi sağlamak diyebiliriz.

KAMPANYAMIZ ÖRGÜTLENME ÇAĞRISIDIR!

Kampanyamız kadınlara bir çağrı içeriyor, örgütlenme çağrısı, zincirlerini kırma çağrısı, geleceği kurma çağrısı. Her gün en az bir kadının katledildiği en yakınındaki erkekler tarafından öldürüldüğü bu süreçte kadın kıyımının da korkunç boyutlara ulaştığı ortadadır. Krizin derinleşmesi, pandeminin yarattığı atmosferin erkek egemen kadın düşmanı anlayışla birleşmesi ile 2020 yılında en az 300 kadın erkekler tarafından katledildi, 171 kadın ise "şüpheli" bir şekilde yaşamını yitirdi.

Kadın katliamlarının kriz sürecinde çok daha artması kadın cinayetlerinin sınıfsal özünü açığa çıkarması bakımından çarpıcıdır. Kadınlar bu açıdan da egemenlerin krizini fırsata çevirmeli, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan kadınlar her gün teker teker öldürülmeye karşı kendi sorunları etrafında örgütlenmelidir. İşsizlik, yoksulluk, açlıkla terbiye edilmediğimiz, en yakınımızdaki erkekler tarafından katledilmediğimiz sabahlara uyanmamak ellerimizde. Biz nihai hedeflerimiz doğrultusunda öncelikle işçi, emekçi ev emekçisi kadın kitleleriyle buluşmayı hedefliyoruz.

İŞSİZLİK ADIN OLMASIN; ZİNCİRLERİNİ KIR GELECEĞİNİ KUR!

YOKSULLUK ADIN OLMASIN; ZİNCİRLERİNİ KIR GELECEĞİNİ KUR!

TACİZ, TECAVÜZ, KATLIAM ADIN OLMASIN; ZİNCİRLERİNİ KIR GELECEĞİNİ KUR!

ÖRGÜTSÜZLÜK ADIN OLMASIN; ZİNCİRLERİNİ KIR GELECEĞİNİ KUR!

gizlenmiş korkunç bir kölelikle karşı karşıyayız.

ZİNCİRLERİMİZİ PARÇALAYARAK, ÖZGÜRLEŞELİM!

Şubat ayında "ZİNCİRLERİNİ KIR, GELECEĞİ KUR" şiarıyla başlattığımız kriz ve işsizliğe karşı kampanyamız çok temel iki ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Birincisi, kadın kitlelerinin bu sorunlarla boğuşma gerçekliği, ikincisi, örgütlenme ihtiyacıdır. Yani örgütlerken örgütlenmek istiyoruz! Adımız yoksullukla, açlıkla, katliamla, işsizlikle, örgütsüzlükle kodlanmıştır. İşte Yeni Demokrat Kadın olarak kadınlara adı-

muz her alanda bu sebeple herkesin bu kampanyanın bir parçası olmasını önemsiyoruz. Ve bu süreci sınıfın diğer gündemlerinden ayırmıyoruz. O sebeple içinden geçtiğimiz zamanı böyle bir çalışmayla örgütüyoruz. Birçok materyal hazırladık, afiş, sticker, broşür bunlar yaygın olarak hem kadınların yaşam alanlarına hem de üretim alanlarına ulaştırdığımız araçlarımız olacak. Ayrıca bir anket hazırladık kadınların krizle birlikte yaşadıkları sorunlarının bir tasnifini de yapmak istiyoruz. Ancak anket çalışması sadece bir istatistik çıkartmak için değil kadınlarla doğrudan ilişki kurmak içinde bir aracımız

Körfez'de "Barış", Ortadoğu'da "Gerilim"

Bölgemiz Ortadoğu, tarihinin her döneminde egemen güçler arasındaki hegemonya mücadelesinin merkezlerinden biri olmuştur. Bugün de emperyalist-kapitalist sistemin krizinin keskinleştiği, emperyalistler arasındaki güç mücadelesinin dünyanın dört bir yanını yangına çevirdiği koşullarda, Ortadoğu bu özelliğinin devam ettirmektedir. Geçtiğimiz günlerde bir süredir gerilim yaşayan Katar ile S. Arabistan, Mısır, BAE gibi diğer Arap devletlerinin ABD arabuluculuğunda anlaşarak "barışması", bu adımlardan biri oldu. Meselenin "Araplar arasındaki bir ihtilafın çözülmesi"nin ötesinde bir anlamı vardır. Bu anlaşmanın esas kazananı ABD'dir ve bu anlaşma ABD'nin bölgede gerileyen hegemonyasını tekrar tesis etme çabasının bir ürünüdür. Birçok Arap devletinin İsrail'le "normalleşme" anlaşmaları imzalamasının ardından Körfez'deki gerilimin de "çözülmüş" olması, ABD'nin bölgede Rusya, Çin ve İran bloğuna karşı

uşaklarını bir araya getirme planında ilerlediğini göstermektedir. Bu anlaşmanın ABD'ye başta enerji olmak üzere birçok alanda fırsatlar yarattığını söyleyebiliriz. Yine bu anlaşma Katar'la kurduğu yakın ilişkiler nedeniyle TC devletinin de bölge politikasını etkileme potansiyeline sahiptir.

Kısaca hatırlatmak gerekirse S. Arabistan ile Katar arasındaki ilişkilerin gerilemesinin, "Arap Baharı" sürecine kadar götürmek mümkündür. Her ne kadar BOP sürecinde bu iki devlet eşgüdüm içerisinde davransa da sürecin ilerlemesi ile birlikte daha önce birlikte destekledikleri Müslüman Kardeşler üzerinden karşı karşıya gelmişlerdir. Müslüman Kardeşler'in görece "liberal" çizgisinden, TC ile yakınlığından rahatsız olan S. Arabistan, ABD'nin de onayı ile bu örgütü hedefe koymuş ancak Katar bu politika değişimine ayak uydurmayarak Müslüman Kardeşler'e olan desteğini sürdürmüştü. Katar'ın daha sonra da S. Arabistan'ın bölgede artan etkisinden rahatsız olduğunda Türkiye ile yakın ilişkilerini sürdürmesi hatta bu ülkeye askeri üs vermesi, İran'la dengeli ilişkiler kurmaya çalışması, diğer Arap devletleri ile ilişkilerinin

gerilmesine yol açmıştı. ABD adına Arap devletlerine liderlik yapma iddiasında olan S. Arabistan, Katar'ın bu hamlelerinin kendi liderlik iddiasını boşa düşürdüğünü düşünmüştür. Katar'ın, S. Arabistan'ın peşine takılmak yerine "Arap Baharı" sürecindeki politikalarını sürdürmesi, ABD'den daha fazla rol talep etmesi üzerine S. Arabistan, Mısır, BAE, gibi diğer Arap devletlerini de peşine takarak

Katar'a karşı 2017 yılında ekonomik ve siyasi ambargo başlatmış, sınırlar kapatılmış, her türlü ilişki askıya alınmıştır. S. Arabistan ve diğer devletler ambargoyu kaldırmak için aralarında TC üssünün kapatılması, İran'la ilişkilerin, Müslüman Kardeşler'e desteğin sonlandırılması gibi maddelerin de bulunduğu 15 talepte bulunmuştu. Ancak Katar günümüze değin bu talepleri kabul etmemiş, ambargo da kalkmamıştı.

2021'in ilk günlerinde ise ABD'nin ağırlığını koymasıyla, taraflar uzlaşmış ve Katar'a yönelik abluka kaldırılmış böylece Körfez'de süren gerilim şimdilik son bulmuştur. Esasında Katar'a uygulanan ablukayı ABD'den bağımsız olarak okumak büyük bir yanlış olur. Bu ülke ABD'nin bölgedeki en büyük hava üssüne ve binlerce askerine ev sahipliği yapmaktadır. Bir anlamı ile Katar, ABD'nin fiili işgali altındadır ve ülkeyi yöneten hanedan da ABD'nin birer kuklası ve vekilidir. Aynı zamanda Katar, sahip olduğu petrol ve doğalgaz zenginliğiyle ABD açısından stratejik bir öneme sahiptir. Nitekim bu özellikleri ile Katar BOP sürecinde ABD'nin vurucu güçlerinden biri olmuştur. Müslüman Kardeş-

ler'in, Suriye'deki cihatçı çetelerin finansmanı, lojistiği bu ülke tarafından karşılanmıştır. Ancak ABD'nin BOP'una rafa kaldırıp Müslüman Kardeşler'i gözden çıkarmasının ardından Katar'ın bu politika değişimine ayak uyduramaması, dahası İran'la dengeli bir ilişki sürdürme gayreti, ABD'yi rahatsız etmiştir. Ancak ABD gerilimin başından bu yana açıkça bir taraf tutmaktan kaçınmıştır. Zira taraf tutması

halinde Katar'ı Rusya ve Çin bloğuna iteceğinden, rakiplerinin kendisi için hayati bir öneme sahip olan Körfez bölgesine sızmasını sağlayacağından korkmuştur. Bu sebeple bir yandan ablukayı Katar'ı hizaya sokmak adına baskı unsuru olarak kullanmış, diğer yandan da arabuluculuk rolüne bürünerek krizi yine kendi denetimi altında çözmeye çalışmış ve bunda başarılı olmuştur.

Bugün için Katar'ın normalleşme karşısında hangi tavizleri verdiği, öne sürülen 15 talepten hangisini kabul ettiği bilinmemektedir. Ancak kesin olan bir şey varsa o da Katar'ın bundan böyle ABD ve S. Arabistan'la daha uyumlu bir politika izlemek zorunda kalacağıdır. Dolayısıyla Katar'ın yavaş yavaş da olsa Müslüman Kardeşler'e olan desteğini çekmeye, İran'a karşı daha sert bir politika izlemeye çalışacağı, Türk üssünü kapatabileceği öngörülebilir.

Son olarak Körfez'de yaşanan bu gelişmenin TC devletine etkisine de değinmek gerekir. TC devletinin Ortadoğu politikasında Katar önemli bir yer tutmaktadır. Türkiye ve Katar, bölgede Müslüman Kardeşler'i destekleyen son iki devlet olarak kalmışlardır.

ABD ve S. Arabistan, Mısır gibi devletlerin baskıları bu iki devleti daha da yakın ilişkilere sevk etmiştir. TC devleti özellikle bölgede yalnızlaştıkça ekonomik olarak Katar'a dayanmaya çalışmış, hatta bazı operasyonlarını Katar'a finanse ettirmek istemiştir. Katar, TC devletinin Arap dünyasında arasının "iyi" olarak kaldığı tek devlettir. Öteki tüm Arap devletleri, yayılmacı politikasından rahatsız oldukları gibi TC devletine karşı cephe almış durumdadır. Nihayetinde Katar'ın S. Arabistan'la "normalleşmesi" ABD ile daha da uyumlu bir politika izlemesi bundan böyle TC devletinin bölgede Müslüman Kardeşler üzerinden izlediği yayılmacı politikayı sürdürmesini daha zorlaştıran bir faktör olacaktır. Zaten dış politikası çıkmaza giren TC devletinin, Biden'ın gelişi ile birlikte, ABD ile "temiz"(!) bir sayfa açma arayışında olduğu bilinmekteydi. Bu arayışın ürünü olarak

da S. Arabistan ve Mısır'la arayışı düzeltmek için görüşmeler yürütmekte, İsrail'e büyükelçi atanmanın yollarını aramaktaydı. Şimdi Katar'ın S. Arabistan'la anlaşmasının ardından TC devletinin bu yönlü hamleleri de güçlenecektir. Aksi halde, TC devletinin mevcut politikasında ısrar etmesi, faturayı daha da ağırlaştıracaktır. S. Arabistan ve İsrail'le normalleşmesi, TC devletinin, İran karşıtı bloğa dahil olmasını getirecektir. Yani Körfez'deki anlaşma ABD'nin TC devletini hizaya sokma gayretini de güçlendirecektir.

Nihayetinde bölgemiz de daha da gerilimli günler bizleri beklemektedir. Körfez "barışı"nın halklara getireceği hiçbir fayda yoktur. Aksine, özellikle Filistin halkı, Katar'ın da İsrail'le normalleşmesi sebebiyle bu anlaşmanın kaybedenidir. Zaten Filistin davasını umursamayan Arap egemenleri, Filistin'i sırtından hançerlemeye devam etmektedir. Körfez'deki anlaşmanın kazananı ABD emperyalizmi ve işbirlikçileridir. ABD ve işbirlikçileri, bölgeye ellerinde tutmak için daha fazla kan dökmekten, bölgeyi halklar açısından cehenneme dönüştürmekten geri durmayacaktır. Çözüm ise halkların anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesindedir.

Değişim ve Dönüşümü Sürekli Kılmak İçin Eleştiri-Özeleştiri Silahını Etkin Biçimde Kullanalım!

Sınıf mücadelesinin gerçekliğinden kopma, sınıf mücadelesinin yüklediği sorumlulukları taşımama örgüt içinde bir eğilim haline geldiğinde, tablo elbette çok daha vahimdir. Tıpkı bireyin kendi gerçekliğine yabancılaşması, sorgulayıcı, özeleştirel yaklaşımdan uzaklaşması gibi, sınıf mücadelesine kaygıların ağırlığını yitirdiği, bu anlamıyla apolitikliğin hakim olduğu bir örgüt ortamında eleştiri- özeleştiriye, doğru zeminde sürdürmenin olanakları darlaşmış; yenilenmenin dinamikleri körelmiştir.

İçinden geçilen sürecin zorluklarını aşmak, üstesinden gelmek ve gelişerek geride bırakmak ancak sınıf mücadelesinin mevcut akışını tüm yönleri ile kavramak, çözümlemek ve tüm bunlarla birlikte kendimizi çözümlenmekle mümkündür. Hakim sınıfların kendi sistemlerini hedefleyen tüm kurumları hedef alan saldırganlığı, tüm araçlarıyla gerçekleştirdiği kuşatmaya rağmen tarihin ileriye doğru akışını engellemeye ve durdurmaya gücü yetmemektedir. Bu saldırganlık kendi sisteminin bekasını sağlamaya hizmet etme amacıyla gerçekleşse de kendini uyguladığı bu zor yöntemle ayakta tutsa da bunu ancak belirli bir süreliğine başarabilir. Kuşkusuz nihai hedefin gerçekleşmesi uzun erimli bir mücadele ve uzun soluklu bir koşudur.

Bu uzun soluklu mücadelenin başarıya ulaşmasının öznesi KP'dir. Tarih sınıflar mücadelesine önderliği proletaryanın omuzlarına ve onun öncü müfrezesi Proletarya Partisi'nin omuzlarına yüklemiştir bu görevi. Değişimin dinamiği kitlelerdir ancak bu değişimin kendiliğinden olmayacağı gerçeği Proletarya Partisi'ne öncülük ve önderlik görevi yüklemiştir. MLM biliminin ışığında karanlıkta ezilen yığınların gerçek kurtuluş yolunu gösteren, o yolu aydınlatan Proletarya Partisi'dir ve bu görevini yerine getirmedeki başarı ve başarısızlık devrim hedefinin yerine getirilmesini belirleyen kilit bir yerde durmaktadır. Yolu aydınlanmayan ve doğru adreste buluşmayan yığınların yürüyüşü ancak el yordamıyla olacaktır ve bu da nihai zafere değil, gerçekleşebildiği oranda geçici zaferlere neden olacaktır.

Sınıf mücadelesinin tarihsel akışı içinde bireyler devrim bilinciyle donandığı, devrim iddiasıyla kendini donattığı oranda bu koşuyu son etaba kadar götürme pratiğini de geliştirecektir. Devrimin inişli çıkışlı gelişimi gibi bireyin gelişimi de sürekli bir hat izlemeksizin inişli-çıkışlıdır. Bu durumu belirleyen ise sürekli çelişki ve bu çelişkilerin sonsuz çatışma halidir. Çelişkilerin sürekliliği ve bu çatışmayı yönetme bilincimiz aynı zamanda hangi yönün galip geleceğini de belirleyecektir. Sınıf mücadelesinin içinden geçtiği koşullar ve bunun devamında Proletarya Partisi'nin süreci ile buluşan bu iç çatışmaları belirleyen bu iki durumdur. Bu nedendir ki sınıf mücadelesinin gerilediği dönemlerde kopmalar daha fazla yaşanırken, mücade-

lenin geliştiği dönemlerde saflara gelişler daha fazla yaşanmaktadır. Çelişkilerin keskinleşmesini de belirleyen bu iki temel ögedir. Sınıf mücadelesinin sertliği zaaflarımızla barışık yaşamayı ortadan kaldırır ve daha emin, net adımlar bekler. Bu durumu Proletarya Partisi'nin süreci takip eder ve güç kaybettiği durumda etrafında kenetlenmeyi, daha fazla kucaklamayı salık verir. Bu durumu başarmak her şeyden önce ideolojik olarak netleşmeyi gerektirir.

Devrim iddiasıyla yola çıktığımız, yürüdüğümüz yolda yolumuza engel olan ideolojik zaaflarımızı aşmanın ve daha fazla yol yürümeyi başarmanın temel silahlarından biri eleştiri-özeleştiri silahını doğru kavramak ve bu silahı doğru biçimde kullanmaktır.

HATA VE ZAAFLARIMIZLA KORKUSUZCA YÜZLEŞELİM!

"Mücadeleye bağlı materyalistler korkusuz insanlardır. Bizimle beraber savaşan bütün insanların sorumluluklarını cesaretle yüklenmelerini ve zorlukları yeneceklerini, tersliklerden korkmayacaklarını, dedikodularla, alaylardan ürkmeyeceklerini ve biz komünistleri eleştirmekten ve bizlere düşüncelerini açıklamaktan çekinmeyeceklerini umut ederiz. 'Kılıç darbeleriyle delik deşik edilmekten korkmayan kimse, imparatoru atından alaşağı etmeye cüret eder' sosyalizm ve komünizm uğruna savaşta böyle bir cesaret ruhuna sahip olmamız gerekir." (Mao, ÇKP Propaganda Çalışması ile İlgili Ulusal Konferansında Yaptığı Konuşma, 12 Mart 1957)

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz! (V.I. Lenin)

Başkan Mao'nun bahsini ettiği korkusuzluk vurgusu "dış" değil, "iç" düşmana dair bir korkusuzluktur. Devrim iddiasına, insanlığın kurtuluş davasına adanmış olanların kendini kuşatan gerici ideolojiye korkusuzca bakmalarını söylemektedir ve ancak bu korkusuzluğu kuşananların, burjuva sistemi yıkmaya cesaret edebileceklerini söylemektedir. Her ikisi arasındaki ilişkiyi nasıl anlamak, nasıl kavramak gerekir? Kendi iç düşmanlarına yönelemeyenlerin, sisteme yönelmeleri güçlü olabilir mi?

Yanıtı yine Mao veriyor: "Proletarya ve devrimci halkın dünyayı değiştirme mücadelesi şu görevlerin yerine getirilmesini kapsamaktadır: Nesnel dünyanın yanı sıra, kendi öznel dünyalarını da değiştirmeleri öğrenme yeteneklerini değiştirmeleri ve öznel dünya ile nesnel dünya arasındaki ilişkileri değiştirmeleri..."

Mevcut egemen sistemin kuşatması ne tek başına askeridir ne tek başına ekonomiktir ve ne de tek başına zor yöntemlidir. Tüm bunlarla birlikte ve çok daha önemlisi ideolojiktir ve burjuvaziye ait köhnemiş tüm düşünce ve ideolojiler benliğimize sirayet etmiştir. Özellikle günümüzde bu kuşatma çok daha yoğun ve derinliklidir. Ezberlenmiş bir gerçektir ama devrim mücadelesi saflarına gelen bireylerin tümü bu gerici ideolojinin yarattığı benlikle birlikte özgürleşme mücadelesi vermektedir. Bu mücadelenin her aşamasında ise bu köhnemiş ideolojiler önümüze engel çıkarmakta ve bizi ve kitlelerin gerçek enerjisini açığa çıkaracak bir yönelimden alıkoymaktadır. Yürüyüşümüzü zayıflatmakla birlikte daha hızlı koşmamızı da engellemektedir.

Eleştiri tam da bizi kuşatan engellerin ortadan kalkması amacıyla yapılır ve gündeme geldiği her koşulda proletaryanın sınıf mücadelesine katkısı ve gelişimini hedefler. Eleştiri anlamak, kavrama ve açıklık yani diğer bir ifadeyle "kılıç darbeleriyle delik deşik edilmekten korkmamak" ancak değişimin nasıl olacağını bilince çıkarmakla ve bunun içinde eleştiri silahını doğru anlamakla mümkündür. Bizi kuşatan ve "ben"e dokunan tüm fikirlerimize yönelen eleştirileri anlamak öncelikle neden yapıldığını anlamakla mümkündür. Nedeniz bir sorgulama ve sonuç çıkarmaya çalışmak ancak bu eleştirileri benliğimize yönelen bir "saldırı" olarak algılamaya bizi götürür. Bu kavrayış kaçınılmaz olarak koruma kalkanlarını çekmemizi ve "saldırıları" bertaraf etme tutumuna bizi götürür. Bu tutum ise gelişmeye değil bizi köhne kuşatmayla barışık yaşamaya götürür.

"Kılıç darbelerine" kapalılık devrim mücadelesinde olduğumuz yerden bir adım ileriye adım atmaya kapalılık anlamına gelmektedir. Ancak "ölü yüklerimizden" kurtulmak bizi özgürleştirecek ve düşmanla daha ciddi savaflara girmemizi de sağlayacaktır. Prangalardan kurtulduğunca yürüyüşümüz olması gereken rotaya ve olması gereken hedefe kilitlenecektir. Prangalar yalpalamamızı, sağa sola çarpmamızı, çok çabuk yorulmamızı ve bu yorgunlukla başarısızlığa sürüklenmemizi sağlayacaktır. Umutsuzluk, karamsarlık ya da yön kaybetme halinin arka planına baktığımızda göreceğimiz budur.

Bir devrimci, öncelikle geleceği yaratacak olan kitlelerin de birey olarak tek tek devrimcilerin de kendisinin de bu sistemin egemenliği altında egemen ideolojinin hüküm

süren gerici değer yargılarının ağır etkisi altında kirletilmiş, toplumsal yozlaşma ve çürümeden payına düşeni almış olduğunun farkında olarak işe başlamalıdır. Önce bu gerçekliği kavramak ve kabul etmek gerekir; bu gerçekliği dönüştürmenin, bu

gerçekliğe karşı mücadele vermenin ön koşulu budur... Olması gerekenlerle, hedeflenenlerle gerçeklik arasındaki uçurum; zaten mücadelemizi koşullayan da budur. Bu mücadelenin sürekliliği için önce bu durumu kabul etmek ve ardından da buna sürekli müdahale etmek. Buna müdahalenin ön koşulu olarak da eleştiri ve özeleştiri silahını güçlü biçimde kullanmak ve değişimi bu yolla başarmak.

PROLETER DEVRİMCİLİK İÇİN PROLETER İDEOLOJİYİ KUŞANALIM!

Bizi tüm yönleriyle kuşatan burjuva-feodal sistemin çürüyen ve çürüten ideolojisinin etkisinden kurtulmak ancak proleter ideolojiyle kuşanmakla mümkündür. Bu kuşanma ise yine sınıf mücadelesinin pratiği içinde gerçekleşecektir.

Sınıf mücadelesinin gerçekliğinden kopma, sınıf mücadelesinin yüklediği sorumlulukları taşıyama örgüt içinde bir eğilim haline geldiğinde, tablo elbette çok daha vahimdir. Tıpkı bireyin kendi gerçekliğine yabancılaşması, sorgulayıcı, özeleştirel yaklaşımdan uzaklaşması gibi, sınıf mücadelesine kaygıların ağırlığını yitirdiği, bu anlamıyla apolitikliğin hakim olduğu bir örgüt ortamında eleştiri-özeleştiri doğru zeminde sürdürmenin olanakları darlaşmış; yenilenmenin dinamikleri körelmiştir. Çünkü sınıf mücadelesinin gerçekliğinden sorunlarından, bu sorunlara dair kaygılardan uzak eleştiri-özeleştiri adına yürütülen tartışmalar, kişiselleştirilmiş sorunların gündemleştirilmesinden, çarpık kişiliklerin karşılıklı dayatılmasından ibaret olmaya mahkumdur... Böylesi bir ortamda örgütü vareden iddia -sınıf mücadelesine önderlik iddiası-giderek soyut bir iddiaya dönüşür; sınıf mücadelesini ileri taşıma, sınıf

mücadelesinin uzun vadeli çıkarları değil, örgütü şu veya bu biçimde var etme, bu hedefe dönük günübirlik yaklaşımlar hakim hale gelir.

İDEOLOJİK-POLİTİK DONANIM VE PRATİK ATAKLIĞI KUŞANMAK...

"...Zira devrimciliğin ilk görevi düşmanı yıkmak iken bu görevden daha zor olan sınıfları ortadan kaldırmaktır. Bu perspektifle sınıf mücadelesiyle ilişkilenecek, bu mücadeleyle bireyin tarihsel ilişkisini tam kurmak anlamına gelmektedir. Proleter devrimciler, örgütsel ilişkilerindeki hiyerarşide, halkla kurulan ilişkide, yöneten-yönetilen denkleminde, sınıflar arası ilişkide, yaşamla olan ilişkide sınıfları ortadan kaldırma perspektifini asla unutmamalıdır. Bu durmaksızın ideolojik mücadele, durmaksızın sınıflara dayalı toplumsal yapıda sınıfları ortadan kaldıracak olan yegane sınıf olan proletaryanın yaşam, kültür ve dünya görüşüne göre şekillenme anlamına gelmektedir. Bu bakış açısı her an ve durumda çelişki arama, çelişkiyi inceleme, masaya yatırma ve her olgunun iki yanını ısrarla ve kararlılıkla keşfetme ve proleter yanı, ilerici olanı bulma sorumluluğu demektir. Tarihin başladığı ve bittiği noktayı kendiyi sınırlamamaktır." (Partizan, Özel Sayı, s. 175)

Sınıf mücadelesine tüm benliğimizle atılmak, yaşamın sınırlı bir zamanını değil, tüm yaşamımızı mücadelenin ihtiyaçlarına göre konumlandırmak zorundayız. İçinden geçtiğimiz zorlu süreç ancak sürekli çatışma ve değişimi başarmakla mümkün olacaktır. Eski alışkanlıklarımızla, eski davranış ve düşünüş biçimiyle yeniye hazırlanmak ve yeniye kucaklamak mümkün değildir. Yeniye yaratmak elbette kolay değildir ve bu; meşakkatli yolu eskiye dair olanla açık bir şekilde hesaplaşarak gerçekleştirmekle olacaktır. Ve tüm bunlarla birlikte değişimi sürekli kılmaya oluşturduğumuz neden önemlidir ve esas nedenimiz anın devrimcisi olmak değil, nihai hedefe kilitlenmiş devrimciler olmak olmalıdır. Bunu başarmak için eleştiri-özeleştiri silahını etkin bir biçimde kullanalım ve bu silahı değişimin temel anahtarı olarak kavrayalım.

"Çapulcu"ların Ayak Sesleri Daha Gür, Egemenlerin Korkusu Büyük!

Bir süredir bu sayfalardan önümüzdeki sürecin işçi ve emekçiler için yeni direnişlere gebe olacağını, buna karşın, egemen sınıflar için ise korku çemberinin giderek daraldığını, pandemi sürecinin bile bunu engelleyemeyeceğine dair vurgular yapıyoruz.

Bu söylemlerimizi doğrulayan bir hatta, dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçilerin ayağa kalkışı, tüm saldırı ve engellemelere rağmen devam ediyor olmasıdır. Hindistan, Tunus, Lübnan, Polonya ve Türkiye son dönemlerde bu isyan dalgasının geliştiği ülkeler arasında yerini aldı. Muhtemeldir ki, önümüzdeki günlerde bu isyan hareketi dalga dalga yayılarak birçok emperyalist-kapitalist, yarı-feodal-yarı-sömürge, sömürge ülkeleri de etkisi altına alacaktır. Şiddeti, etki gücü ve sonuçlarının ne olacağını elbette bize süreç gösterecektir. Bugünden söyleyebileceğimiz bir şey var ki; işçi sınıfının ve emekçilerin sesi dünden daha güçlü ve kararlı çıkarken, egemen sınıfların korkuları ise dünden daha fazla ve yoğunur.

BUMERANG ETKİSİ VE SÜRECİN DEVRİMCİ DİNAMİĞE EVRİLEN RUHU...

Egemen sınıflar için sonun başlangıcını hazırlayan süreç yeni başlamadı aslında. Kapitalizmin sürekli kriz içindeki hali önemli bir fırsat yaratıyordu elbette işçi ve emekçiler için. Ancak sürecin bugün hala bu durumda olmasının önemli etkilerinden biri de, emekçi kesimlerin kendi kabuğuna çekilmiş, kaderine razı olmuş, örgütsüz ve dağınık halidir. Tabi ki, bunu tersine çevirecek hamleleri yaptıracak devrimci ve komünistlerin çok yoğun saldırılara maruz kalması ve bu saldırılar nedeniyle ciddi güç kaybı yaşamaları ise önderlik rollerini yeterince oynamamalarını beraberinde getirmiştir. Tüm bunların toplamında, egemen sınıflar her seferinde düştükleri bataklıktan çıkmayı başarmışlardır.

Tüm bu saldırı politikalarının bir yerde kırılma yaratacağı, işçi ve emek-

çilerin eninde sonunda canına tak edeceği bir gerçekliktir. Evine ekmeç götürmeyen, uğradığı haksızlıklara karşı hakkını arayamayan, her gün işsiz kalma korkusuyla yaşayan, patrondan, polisten, askerden, politikacıdan sürekli tehditler alan, baskıya maruz kalan kesimlerin ayaklanmasından, isyan etmesinden daha doğal ne olabilir ki!

İşte bugün dünyanın dört bir yanında işçi ve emekçilerin isyan bayrağını dalgalandırmasının sebebi budur. Bu bayrağı göndere çekecek ve kızılacaktır olanlar ise, sınıfın öncüleri proleter devrimcilerdir. Halkın isyanının doğru adresle bulunduğu yerde, burjuva egemen kesimlerin sonu yakın olacaktır. Egemen sınıflar açısından bumerang etkisi yaratacak bu durum, işçi ve emekçi kesimler için devrimci bir dinamığe dönüşecektir. Şiddet, baskı ve saldırı, isyan, direniş ve devrimleri doğuracaktır.

"KORKU YOK, KORKU YOK SOKAK HALKA AİT"

Son dönemde dikkat çeken isyan hareketleri, mevcut sistemlerin tüm saldırı hamlelerine rağmen büyüyecek devam ediyor. "Arap Baharı" olarak adlandırılan dönemde Tunus'ta aylarca sokaklarda direnen ve on yılların diktatörü Bin Ali'yi deviren halk, daha sonra bu isyan hareketinin devrimci sürece evrilememesinden kaynaklı var olan durumu kabullenmiş ve Bin Ali'den sonra daha da zor bir sürecin içine girmiştir.

Ancak geline aşamada Tunus halkı sokağa çıkma yasaklarına rağmen

caddeleri, sokakları doldurarak mevcut yönetime karşı tepkisini dile getirmektedir. İşsizliğin (özellikle genç nüfus), yoksulluğun, baskıların had safhada olduğu ülkede, halkın biriken öfkesi patlamış durumdadır.

Sokaklara inenlerin yaş ortalamasının 15-25 olduğu söylenmektedir. Gençlik geleceğini eline almak için

protesto ediliyor.

Çıkarılan bu yasaların bardağı taşıran son damla olduğunu ifade eden köylüler, 26 Ocak günü 250 milyon işçi ve köylünün katıldığı bir miting düzenledi. 12 bin traktörle yapılan ve yaklaşık 64 kilometrelik alanı kaplayan eylem, Delhi'deki Cumhuriyet kutlamalarıyla aynı gün yapıldı. Bu alana alınmak istenmeyen köylüler, sıkılan gaz bombaları ve plastik mermilere rağmen, polis ve askerin kurduğu barikatları traktörlerle devirip, polisi alandan kovarak Red Fort (Kızıl Kale) meydanına kadar ilerlediler.

Çıkan çatışmalarda polisin açtığı ateş sonucu traktörün üzerinde bulunan bir köylü yaşamını yitirirken, 200 gösterici de gözaltına alındı. Olaylarda 300'den fazla polisinde yaralandığı belirtildi.

"Protesto bu bana uymuyor, buna karşıyım demektir. Bana uymayan bir şeyin ortadan kalkması için uğraşıyorsam bu direniştir. Bu zamana kadar istemediklerimizi sokaklarda söyledik ama Rudi Dutschke'nin saldırıya uğramasını engelleyemedik. Çünkü gelenek ve göreneklerin tutsağı halindeydik. Şimdi şiddet ve direnişi düşünmek zorundayız..." (Ulrike Meinhof, Protestodan Direnişe)

Protestoculuğun yerini direnişe, korkunun yerini cesarete, örgütsüzlüğün ve kendiliğindenciliğin yerini örgütlü ve müdahaleci bir güce çevirmeye yüz tuttuğu günlerin şafağındayız. Tunus ve Lübnan'da binlerce kişi sokaklarda polislerle çatışarak hak arıyor. Hindistan'da milyonlarca işçi ve köylü polis barikatlarını yarak hükümeti zor durumda bırakıyor. Polonya'da kürtaj yasasına karşı onbinlerce kişi sokaklara inip polisle çatışıyor. Türkiye'de birçok yerde direnişler oluyor...

Süreç dağınıklığı, örgütsüzlüğü kaldıramayacak zor ve etkili geliyor. Örgütlülükleri toparlama, önderlik misyonunu kuşanarak sürece müdahale etme zamanıdır. Halkın haklı ve meşru direnişi bize bunu söylüyor...

ayaklanmış durumdadır. Polisin gaz bombalı saldırısına taşlarla karşılık verip, yolları kapatan eylemciler, lastikler yakıp, çöp konteynirlerini ateşe vererek polisi engellemeye çalıştı.

Günlerdir devam eden gösterilerde 600'den fazla kişi işkence edilerek gözaltına alındı. Gözaltıları protesto edip haklarını arayan göstericilerin, "Korku yok, korku yok. Sokak halka ait" sloganı kararlılığın göstergesi olarak okunmaktadır.

HİNDİSTAN'DA İŞÇİLER VE KÖYLÜLER BİRLEŞTİ, HÜKÜMET ÇARESİZ

Hindistan'da 1995'ten bu yana 300 bin kadar köylünün çoğunlukla borçlarını ödeyemediği için intihar ettiği biliniyor. Bu sayıya cinsiyet ayrımcılığı nedeniyle köy emekçisi olan ama çiftçi olarak kabul edilmeyen kadın ölümleri dâhil değil.

Bununla birlikte Eylül 2020'de Narendra Modi hükümeti tarafından çıkarılan ve tarım sektörüne serbestleşme getiren 3 yasa, taban fiyatı ve destekleme alımı politikalarını sona erdireceği, aracı şirketlerin fiyatları düşürerek sonunda kendilerini topraklı bırakacağı gerekçesiyle köylüler tarafından Kasım 2020'den beri

"Derken Karanfil Elden Ele.."

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak Ocak ayı kapsamında şehitlerimizi anma ve onların mücadelelerini daha ileri taşıma sorumluluğu ile şehit ve tutsak ailelerimize ziyaretler gerçekleştirdik. Yoldaşlarımızın yaşamlarından öğreneceğimiz ve onların mücadele ile kurdukları bağı yine ailelerimizin aktardıkları ile çoğalttık. Yaşamlarımızı onların mücadele ile ördükleri yaşam doğrultusunda birleştirerek büyütüyor ve öğreniyoruz. Ailelerimiz ile yaptığımız ev ziyaretleri yoldaşlarımızın yaşamlarına ilişkin anlattıkları, mücadeleden önceki yaşamları; çocuklukları, gençlik yılları ve mücadele ile değişen ve değiştiren özellikleri ortaya çıkan en keskin özellikleri olarak karşımıza çıkmaktaydı. Ailelerimizin anlattıkları doğrultusunda yoldaşlarımızın çocukluk ve gençlik yıllarındaki belirgin özelliklerini mücadeleye katıldıktan sonra daha aktif bir biçimde hayata geçirecek kullanmaları, mücadelenin büyütülmesi noktasında attıkları adım, kendi yaşamlarındaki eksikliklerin, zaafın üstüne giderken aynı zamanda çevrelerinde kitleler ile kurdukları ilişkilerde değiştirme misyonunu üstlendikleri; devrimcileşmedeki değişirken değiştirme iradesini koydukları anlatımların çoğunda ortaya çıkmaktaydı. Ailelerimiz evlatlarını ve mücadelelerini her koşulda sahiplenme vurgusu yaparken, Haziran, Eylül, Ekim ve Kasım ayında şehit düşen yoldaşlarımızı anarak, evlatlarının ardından onların mücadelesini devralan yoldaşların kaybının üzüntüsünü yaşıyor, düşmana olan tepkilerini dile getiriyorlardı. Verilen kayıpların ağırlığı ailelerimiz tarafından da fark ediliyor ve mücadelenin devrimci öznelere olan ihtiyacının derinleştiğini dile getiriyorlardı. Bu boşluğun tamamlanacağına olan inanç ancak yine mücadele etmek ile doldurulacağı gerçekliğini vurguluyorlardı.

Dersim'in Ovacık, Hozat, Pertek ve Merkez'de yapmış olduğumuz ve devam eden ziyaretlerimizde ailelerimizin yoldaşlarımızla ilgili anlattıkları anılar dikkat çekiyordu. Doğan Memeçil yoldaşın abisinin anlatımlarına göre; "Doğan çok küçük yaşlarda kabına sığmıyordu, köy içerisinde yaramazlıklar yapardı farklı yanı vardı. Anımsadığım belirgin anılardan birisi şuydu; bir gün bizi toplayarak '38 idam kayalıklarına götürdü. Kendisi gitmesi gereken hayvanlara gitmedi. Bizleri hayvanların önüne bırakarak 1 Mayıs günü Dersim merkeze giderek 1 Mayıs'a katıldı ve döndüğünde babam ona fena halde kızmıştı. Daha sonra da köyden ayrılarak gerillaya katılmıştı."

Yıldız Ayrıcı yoldaşın ablası ise yoldaş-

olarak bir çürümenin içerisindeyiz. Oysa bu gençlerimiz kim ve ne için yaşamlarını feda ediyorlar? Bunu insanımızın sorgulaması gerek. Bir yandan yozlaşmış çürümüş sistemi tercih edenler, bir yanda onurlu bir yaşamın düşü için yaşamlarını ortaya koyanlar... Bizlere düşen ise bu düşünceye ve mücadeleye saygı duymak ve sahiplenmek olmalı."

Ersin'in babası oğlunun cesur ve fiziksel olarak güçlü olmasına ilişkin sözlerini bir anı ile anlatarak sonlandırıyor; "Elazığ üniversitesinde şenlikler

ve fotoğrafını bu sebeple duvara asmadığını dile getiriyordu. Oysa bugün onların daha fazla yaşatılması ve bu yaşatma biçiminin elbette salt bir fotoğrafı asmak ile olmayacağını yaşamlarını içselleştirmek ve örnek alarak yaşamının önemini söylüyorduk.

Birçok ailemizde sahipleniş biçiminin farklılıkları ortaya çıkıyordu; bu sahiplenme bir yerde yoldaşımızın fotoğrafı olurken diğer yerde şehitler albümümüzün dolaptan çıkarılıp yoldaşımızın şehit düştüğü tarihlerde çıkarılan bir bildirinin saklanması ile belirginleşiyordu... Kimi ailelerimizde; analarımızda tarihsel belleğin güçlü duruşu ile somutlanıyor, Proletarya Partisi'nin kurulduğu tarih ve ilk kayıplarımızın verildiği zamanlara ilişkin yakılan bir ağıt söyleniyordu... Mücademizin ileri yaşlardaki belleklerde bu denli dinç durması elbette verilen ağır kayıpların etkisi ve mücadelenin sürekliliğinin gerçekliği idi.

Proletarya Partisi'nin bu topraklarda vermiş olduğu mücadele hafızalardan silinmiyor ve devam eden mücadele bu iradenin gerçekliği kitlelerimiz, ailelerimiz tarafından sahipleniliyordu. Her ne kadar sürecin özgünlüğüne yönelik umutsuzluk rüzgarı estirmeye çalışılsa da bu rüzgarı duvar yine partizanların mücadelesi ile yıkılıyor anlatımlar ile birlikte bu durum ortaya çıkıyor.

Ev ziyaretlerinin yanı sıra yoldaşlarımızın tohum olduğu bu topraklardaki mezarlıklarını ziyaret ederek anmalar gerçekleştirdik. Mezarlıklarına bıraktığımız karanfiller şairin bir dizesini anımsatıyor ve mücadele can ve kan pahasına paylaşılıyor, büyüyor ve geliyordu;

"Sen karanfile eğilimsin, alıp sana veriyorum işte

Sen de bir başkasına veriyorsun daha güzel

O başkası yok mu bir yanındakine veriyor

Derken karanfil elden ele."

Dersim'den Bir Partizan

vardı o sene. Ersin ile küçük oğlum da şenliklere gitmişlerdi, kapı girişinde üst aramasına maruz kalıyorlar tabi üstlerinde küçük bir çakı çıkıyor, bunun üstüne polisler apar topar bir şekilde zırlı araca bindirip aracın içerisinde işkence yapıyor çocuklara. Küçük oğlumun ensesine jopla vurmalarıyla birlikte büyük oğlum Ersin dayanamıyor orda ki iki polisi perti çikana kadar dövüyor. Daha sonrasında her iki polis 1 aylık iş görmez raporları alıyorlar."

Dersim'in birçok bölgesinde yoldaşlarımızın anıları, yaşamları, yürüdükleri patikalar ailelerimizin anlatımlarında dile geliyor, anlatımlarda zaman zaman duygusal anlamda zorlanmalar yaşansa da duygusallığın bileylenmediği, keskinleştiği öfkenin mücadele ile harlandığı gerçekliğini hatırlatıyor onları anmanın ardılarında mücadele ile somutlanacağını vurguluyorduk. Anlatımlardan yoldaşlarımızın yaşamlarından öğrendiğimizi söylüyorduk. Ersin (Hakan) yoldaşın annesi evladının fotoğrafına bakamadığını

"Parti ve Devrim Şehitlerine Selam Olsun! Onlar Gibi Olacak, Onlardan Daha İleri Koşacağız!"

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle bir açıklama yapan TKP/ML MK-SB (Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komite-Siyasi Büro) "Parti ve Devrim Şehitlerine Selam Olsun! Onlar Gibi Olacak, Onlardan Daha İleri Koşacağız!" dedi. ikk-online7.net sitesinde yer alan açıklamanın tamamı şu şekilde;

"Proletarya Partisi Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya önderliğinde kuruluşunu ilan ettikten bir yıl sonra kurucu kadrosu Ali Haydar Yıldız'ı ölümsüzlüğe uğurlamıştır. Ülkemiz işçi sınıfı ve ezilenlerinin kurtuluş mücadelesinin yasaları kan, can pahasına yazılmıştır ve bu yasaların ancak kan ve can bedeli bir mücadeleyle sürdürüleceği de böyle ilan edilmiştir. Kan, can bedeli göndere çekilen kızıl bayrak; kan, can bedeli mücadeleyle dalgalanmaya devam ediyor. Düşman kuşatmasında kan, can bedeli yazılan kavganın yasaları, düşman kuşatmasında kan, can bedeli mücadele ile 49 yıldır sürdürülüyor. Dün elinde bir çift kırmayla düşman kuşatmasını karşılayanların ardılları bugün düşman kuşatmalarını ellerinde silahları, beyinlerinde bilinç, yüreklerinde inançla karşıladı.

Köklerine bağlılığın son sembolleri oldu Şerzan, Nubar, Rosa, Özgür, Asmin, Deniz ve Muharrem yoldaşlar. 2020 yılının Haziran, Eylül, Ekim ve Kasım aylarında ölümsüzlüğe uğurladıklarımızla karşıyoruz 2021 yılı Ocak ayının son haftası olan Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası'nı. Partimizin 1. Konferansı'nda karar altına aldığı Ocak ayının son haftasının "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan edilmesi, sınıf mücadelesinin içinden geçilen tarihsel koşulları ile buluşturularak ele alınmış; bu takvimsel gündem her dönem sınıf mücadelesiyle bu ele alış ve yaklaşımla birleştirilmiştir.

Dünya Komünist Hareketi ve devrimci mücadelenin tarihsel haklılığına en güçlü itimlerden birisi de bedel ödemekten geri durmayan iradesidir. Bu irade büyük davalar için, işçi sınıfının ezilen halk yığınlarının ve ezilen ulusların mücadelelerinde ortaya çıkmıştır. Ocak ayında ölümsüzleşen Lenin yoldaşın önderliğinde Büyük Ekim Devrimi bu bedellerle gerçekleşmiştir. Rosa ve Liebknecht devrimci mücadele içinde ölümü kucaklamışlardır. Parti ve Devrim Şehitleri Haftası, komünizm ve devrim davasının ölümü

kucaklama iradesi ile buluştuğunda güç kazandığını yeniden hatırlamamızı sağlamalıdır. Emperyalizme ve gerici sistemlere karşı bugün de bedel ödeyerek yürütülen savaşlar, dünyanın dört bir yanında sürmektedir. Faşizmin topyekün saldırısına karşı ulusal kurtuluş mücadelesi veren PKK şehitlerini, devrim mücadelesi yürüten MLKP ve DHKP/C şehitlerini de bu vesileyle selamlıyor ve kavga gerekçemiz sayıyoruz. Yine Hindistan Halk Savaşı büyük bedellerle ve bedel ödeterek ilerliyor. Filipinler'de devrimci gerilla mücadelesi durmaksızın düşmanı vuruyor ve şehitler veriyor. Brezilya'da, Peru'da sınıf savaşımı kayıplarla yolunu yürüyor. Ortadoğu, Latin Amerika, Afrika'da ezilenlerin mücadelesi ezenlerle dışa dış bir savaşla sürüyor. Bu anlamda komünist, devrimci irade ülkemizde ve dünyanın birçok ülkesinde kesintisiz savaşla kayıplar vererek ilerliyor.

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası, ilan edildiği günden bugüne hem tarihselliği ve hem de güncelliği ifade etmektedir. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın her biri tarihsel köklerimiz ve değerlerimizi hatırlatırken, bu değerlerin sürdürücüsü olan son ölümsüzleşen yoldaşlarımız da bu tarihselliği nasıl bugüne taşıdıklarını anlatırlar. Bu halkaya eklenen her bir ölümsüz yoldaşımız kendinden önce "sabahlara güneş olmaya" gidenlerin ayak izlerini nasıl takip ettiklerini, bu ayak izlerine basarak daha ileri sıçradıklarını bayrağı devralmak için sırada bekleyenlere gösterirler. Her bir ölümsüzleşen yoldaşın yaşam öyküsü, bu temel özelliklerin anlatımıyla yüklüdür.

Türk-Kürt Uluslarından ve Çeşitli Milliyetlerden Emekçi Halkımız;

Gerillanın imha ve tasfiyesine yönelen faşist diktatörlüğün bu tercihi elbette ki bir ihtiyacın ürünüdür. Onun varlığına en büyük tehdit silahlı mücadele ve mücadelenin yürütücüsüdür. Bu nedenle tüm savaş yöntemlerini gerilla savaşına saldırı merkezli ele almaktadır. Gerillaya dönük imha operasyonları ile yetinmeyerek, tüm kurumlarını bu savaşın aktif birer unsuru olarak kullanmaktadır. Polis-asker gücünü arttırarak, çıkardığı yasalarla güvenlik mekanizmasını yetkinleştirerek saldırılarının dozunu sürekli tırmandırmaktadır. Tüm bunların hepsinin elbette bir nedeni vardır ve özü, korkularının üstesinden başka türlü gelememeleridir. Sistemlerini

başka türlü ayakta tutmanın koşulu yoktur ve zaman aleyhlerine ilerlemektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilere yaşadığı krizin faturasını kesmekte, kazanılmış hakları tırpanlamakta ve örgütlülüklerini teslim almakta ya da dağıtmaktadır. İşsizlik ve açlıkla boğuşanların sayısına her gün yenileri eklenirken, temel demokratik haklar gasbedilirken, ertelenemez borçlar yüzünden intiharlar yaşanırken, yoksulluk tırmanırken, kadın cinayetleri hiç aralıksız en vahşi örneklerle yaşanırken, gençliğin demokratik hakları ve geleceği elinden alınırken, devletin ayakta kalmak için saldırmaktan başka çaresi yoktur. Devlet bir yönetme ve iktidarda kalma geleneği olarak bunu işletmiş ancak hiçbir işe yaramamıştır. Kitlelerin kahredici gücü birleşip, doğru adrese yöneldiğinde önünde hiçbir güç durmamıştır. Faşist diktatörlüğün ayakta kalmasını kaçırarak gerçek budur ve tüm gücüyle bunu engellemeye çalışmaktadır.

Yoldaşlar;

Faşist diktatörlüğün topyekün saldırı, kuşatma ve imha savaşına karşı, Halk Savaşı'nın zaferine olan inançla gerilla mücadelesinde tutunma iradesi geliştiren ve düşman kuşatmasının üzerine savaşta ısrar ederek yürüyen ölümsüz yoldaşlarımızın kararlılığı ile Ocak ayının son haftasını karşılayalım. Partimiz TKP/ML, kuruluşundan bugüne ölümsüzleşen her bir yoldaşımız, düşmanın kuşatmalarını andaki görev ve sorumluluklarını kavrayarak, temsil ettikleri sınıfın bilimsel ideolojisini kuşanarak ve buldukları ve ölümsüzleştikleri alanlarda bu kimliğin taşıyıcıları oldular.

Ali Haydar Yıldız'dan Ferdi Tosun yoldaşa; biri komünist çizginin ilk tohumunu atan diğeri bu tohumu kaniyla sulayan son savaşçımız. Ali Haydar Yıldız, Partinin ancak savaşın içinde çelikleşeceğini temsil eden; Nubar, Partimizin belirlediği yönelimin ancak savaş içinde konumlanarak hayata geçirilebilmenin iradesinin son temsilcisidir. "Kavganın Kartalı" Rosa Luxemburg'un kavga yolunu kendine rehber alan Rosa yoldaştan Asmin yoldaşa kadının kurtuluş mücadelesini Partimiz saflarında büyüyenler oldular. Onlar enternasyonal proletaryanın ülkemizdeki temsilcisi olan TKP/ML'nin ilk kadın şehidi Meral Yakar yoldaşın devrettiği bayrağı taşıyan son semboller oldular.

Yüzlerce savaşçımızı, onlarca kadromuzu Halk Savaşı'nın nihai zaferi için ölümsüzlüğe uğurladık. Her bir yoldaşımız ölümsüzleştikleri dönemde düşmanın her türlü saldırı ve kuşatmasını ilk göğüsleyenler oldular. Tarihimiz bunun sayısız örnekleriyle doludur. Dağlarda, şehirlerde, hapsedilerde ve kavganın sürdüğü her alanda ölümsüzleşen yoldaşlar, TKP/ML'nin ihtilalci çizgisinin temsilcileri oldular. Bu çizginin uygulayıcıları olan ölümsüz yoldaşlar, kendilerinden öncekilerin devrettiği bayrağı nasıl tereddütsüz taşıdıysa, bayrağın tereddütsüz taşınacağına inanarak devrettiler.

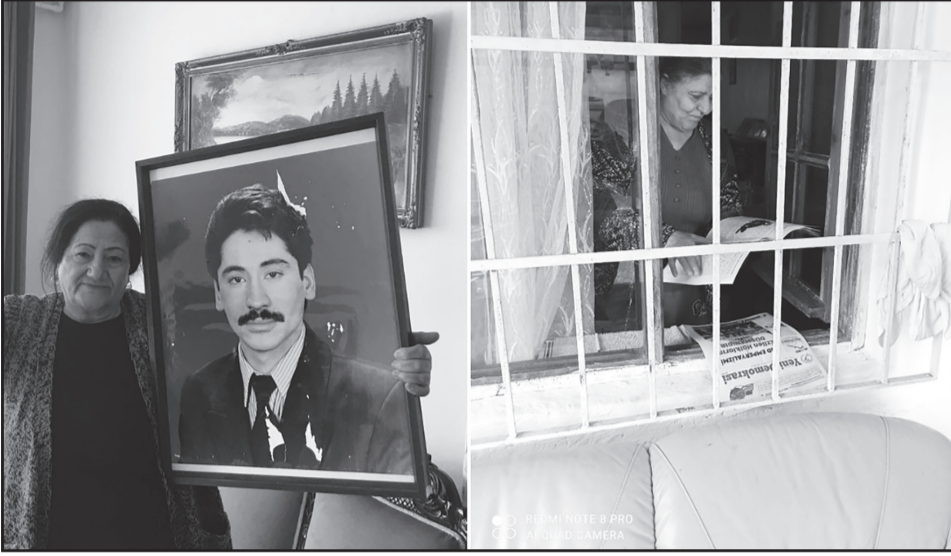
Şimdi ölümsüzleşenlerimizi onların kararlılığını, onların inancını, onların militanlığını, onların kavgaya ve partiye bağlılıklarını, onların halk sevgisini ve onların düşmana bitmek bilmez öfkelerini kuşanarak analım. Onların yılmıya izin vermeyen bilinçleri, bilinçlerinin kumanda ettiği silahlar ve bu silahların namlusundan çıkan mermilerle aydınlanan karanlıkları, aydınlatma görevi şimdi bizlerde.

Yoldaşlar;

Ödenen bedel büyüktür. Düşmanın saldırıları karşısında, düşmana gereğinden fazla değer verilmemelidir. Yürüttüğümüz mücadele, bedellerle büyümüştür ve biliyoruz ki yeni bedeller isteyecektir. Yeni bedeller ödemekte tereddüt göstermemeyi mücadelemizin bir gereği ve ölümsüzleşen yoldaşlarımızın talimatı olarak kavıyoruz. Bilinmelidir ki tepeden tırnağa halka karşı saldırılar için silahla donanmış düşmana karşı partimizin kumandasında tüfeklerle donanarak zafere kilitleneceğiz. Komünizm ve devrim mücadelesinin ölümsüzleri, tarihsel hafızamızdır. Aynı zamanda düşmana karşı bileylemiş öfke gerekçemizdir. Anılarını ve ideallerini Halk Savaşımızda yaşatacağız.

Partimiz, Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm ve Komünizm davası yürüyüşünde sayısız kez ağır kayıplar almış, düşmanın ağır darbelemelerine maruz kalmış ve her seferinde doğrularak yürümesini başarmıştır. Şimdi ölümsüzleşen yoldaşlarımızın devrettiği görevleri yerine getirmek için onlar gibi partileşecek, onlar gibi önderleşecek, onlar gibi komutanlaşacak, onlar gibi savaşacağız. Onlar gibi olacak, onlardan daha ileri koşacağız. "

Haberin başlangıcı 24. sayfadadır

üyeleri Polat İyit ve Nergiz Gülmez, Tuzla Şehitleri, Akiner Çağlar, Ümit Çağlayan San, Umut Polat, Tarık Akın, Seyit Külekçi, Tanju Er ve devrim şehitlerinin mezarları ziyaret edilerek karanfil bırakıldı.

DERSİM

Partizan ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri Dersim Merkez Mezarlığı'nda Halk Savaşçıları Sefagül Kesgin, Nurşen Arslan, Fatma Acar, Derya Aras, Gülizar Özkan, Haydar Arğal, Hakan Çakır ve PKK kadrolarından Sakine Cansız'ın mezarları başında anma gerçekleştirdi.

Anma bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Partizan tarafından kısa bir konuşma yapıldı: "Her biri çeşitli kavga alanlarından doğru mücadeleye atılmış, nihayetinde gerilla savaşının doğrultusunda can ve kan pahasına tüm zorlu şartlara rağmen binbir emekle büyütmüş oldukları bu mücadele uğruna ölümsüzleşmişlerdir. Bugün şehit düşen her bir yoldaşımızın büyüttüğü mücadele bizim zengin mirasımız olarak kalacak, bu mirasın üzerine şehit düşenlerimizden öğrenerek kat be katını koyacağız."

Konuşmanın ardından Murathan Mungan tarafından yazılan ve 2 Şubat 2011'de şehit düşen TKP/ML MK üyesi Sefagül Kesgin'in en sevdiği şiir olan "Karanfil" okundu.

Şiirin ardından PKK gerillalarının mezarlarına da karanfil ve çiçekler bırakılarak anma sonlandırıldı.

ANMA HAFTASI ÇALIŞMALARI AİLE ZİYARETLERİ İLE DEVAM EDİYOR

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında anma çalışmaları aile ve mezar ziyaretleriyle devam ediyor.

Proletarya Partisi şehitleri Gülsuyu Mezarlığı'nda mezarları başında anılırken, Halk Savaşçıları Ümit Çağlayan San, Zeki Peker, Gül Kaya, Serkan Lamba ve Dilek Polat'ın aileleri ziyaret edildi.

Gülsuyu Mezarlığı'nda Erol Özel'in mezarı başında Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik tarafından anma gerçekleştirildi. Bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan anmada and içildi. Partizan adına yapılan konuşmada; "Ülkemiz işçi sınıfı ve ezilenlerinin kurtuluş mücadelesinin yasaları kan, can pahasına yazılmıştır ve bu yasaların ancak kan ve can bedeli bir mücadeleyle sürdürüleceği de böyle ilan edilmiştir. Kan, can bedeli göndere çekilen kızıl bayrak, kan, can bedeli mücadeleyle dalgalanmaya devam ediyor. Düşman kuşatmasında kan, can bedeli yazılan kavganın yasaları, düşman kuşatmasında kan, can bedeli mücadele ile 49 yıldır sürdürülüyor. Dün elinde bir çift kırmayla düşman kuşatmasını karşılayanların ardılları bugün düşman kuşatmalarını ellerinde silahları, beyinlerinde bilinç, yüreklerinde inançla karşıladı" denildi.

Anmanın ardından Gülsuyu'nda PŞTA bülteninin dağıtımı yapılarak şehit ve tutsak aileleri ziyaret edildi.

YDK'DAN MEZAR ANMASI

Yeni Demokrat Kadın okurları tarafından İstanbul Gülsuyu ve Dudullu'da bulunan Proletarya Partisi şehitlerinin mezarları başında anma yapıldı.

Gülsuyu Mezarlığı'nda bulunan Perihan Çolak'ın mezarı başında, başta 2020 yılında şehit düşen Halk Savaşçıları olmak üzere devrim ve komünizm şehitleri anısına

saygı duruşu yapıldı. Kadınların mücadelede özneşmesi ve önderleşmesinin meşalesi olan kadın şehitlerin yaşamlarına değinen YDK okurları, ilmek ilmek örülen kadın kurtuluş mücadelesinin büyütülmesi için mücadeleye daha sıkı sarılmanın gerekliliğini vurguladı. Hatice Dilek Arslan ve Güzel Ana'nın mezarları da ziyaret edildi.

Dudullu'da bulunan Münire Sağdıç'ın mezarı başında yapılan anmada da "8 Mart'ta Ayfer Celep yoldaş ve Kemal Tutuş yoldaş ile birlikte Tokat'ta şehit düşen Münire Sağdıç yoldaşın kadın kurtuluş mücadelesiyle kurduğu bağ hâlâ bize öğretmeye devam ediyor." denildi.

YDK okurları Meral Yakar'dan Asmin ve Rosa'ya mücadelenin devam ettiğini vurgulayarak anmayı sonlandırdı.

TKP/ML MİLİTANLARI AŞKIN GÜNELİ MEZARI BAŞINDA ANDI

ikk-online7.net sitesinde yer alan habere göre; TKP/ML militanları "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" eylem ve etkinlikleri çerçevesinde, 9 Kasım 2004 tarihinde Dersim'de ölümsüzleşen Aşkın Günel'in (Doğan) İstanbul-Kayabaşı mezarlığında bulunan mezarı başında anma gerçekleştirdi.

21 Ocak Perşembe günü Aşkın Günel'in mezarı başında saygı duruşuyla başlayan anmada TKP/ML militanları tarafından mezara TKP/ML-TİKKO bayrakları bırakıldı. TKP/ML militanları yaptıkları açıklamayla şunları söyledi: "'Parti tarihimizde hiç bir halk düşmanı cezasız kalmamıştır.' 9 Kasım 2004'te Dersim'de ölümsüzleşen yoldaşımız Aşkın Günel bu sözü ile adeta parti tarihimizin hesap sorma bilincini manifesto gibi nakşetmiştir. Ölümsüzlüğünün 17. yılında TKP/ML-TİKKO komutanlarından yoldaşımız Aşkın Günel'i Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle mezarı başında andık. Faşist diktatörlüğün partimiz için yapmaya çalıştığı kara propaganda olan 'Bittiler' söylemini bulduğumuz her alanda boşa çıkaracağız. Çünkü gerçek olan, onların gördüğü rüya değildir, uykularını kaçırma gerçeğimizdir.

Partimiz daha zorlu süreçleri başı dik

bir şekilde atlattı. Yoldaşlar, halkımız, partimize güvenin, partimize omuz verip Halk Savaşı'nı yükseltmede örgütlü bir şekilde hareket edin."

İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞU'NUN 134. ÖZEL SAYISI ÇIKTI

SINIF MÜCADELESİNE DAYANARAK AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE İLE HALK SAVAŞI ÇİZGİSİNİ KUŞANALIM!

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı kriz, bu krizin yarattığı sonuçlar yeni kriz alanlarının açılması ve krizin hem yaygın hem de derin bir şekilde yapılmasına, derinleşmesine neden olmaktadır. Zira yaşanan krizin ekonomik boyutu sermayenin birikim modelinin tükeneceği ve yeni birikim modeli arayışını da içerecek şekilde gerçekleşmektedir. Sınıflar belli olan ve artık o sınıflara dayananın kapitalist üretim ilişkileri, kendisini yeniden üretmenin bir biçimi olarak kur oturtulmuş ortamda

TKP/ML Merkez Komitesi Önderliğinde Çıkarılan Merkezi Kitle Yayın Organı, İşçi Köylü Kurtuluşu'nun Şubat 2021 Tarihli, 134. Özel Sayısı "Sınıf Mücadelesine Dayanarak Açık İdeolojik Mücadele İle Halk Savaşı Çizgisini Kuşanalım!" Şiariyle Çıktı.

2020 yılı Haziran, Eylül, Ekim ve Kasım aylarında Dersim'de ölümsüzlüğe uğurladığımız Halk Savaşçılarına dair anı-anlatı yazılarının yanısıra sınıf mücadelesinin politik gündemlerine dair değerlendirmeler yer almaktadır.

Ölümsüzleşenlerimizin devrettiği görevleri kavramak ve bilince çıkarmak ancak savaşın yasalarını kavramak ve ona göre şekillenmekle mümkün olacaktır. Yazıların ana konusu sürecin karakteristiği, partinin şekillenmesi ve yönelimi eksenine odaklanmıştır. Tüm yazıları, güçlü bir şekilde bir biriyle bağlantısı ve bütünlüğü göz önüne alınarak, bu bilinçle okuyalım, kavrayalım.

Sınıf mücadelesinin böylesi keskin dönemeçleri aynı zamanda safları netleştirme ve berraklaştırma dönemleridir. Böylesi dönemlerde yürütülecek keskin ideolojik mücadele tam da bu amaca hizmet edecektir. Bu anlamıyla İKK'da yer alan "Güçten Düşüren Değil, Gelmeye İtim Veren Eylem Birliği ve Ortak Hareket!" başlıklı polemik bu amaca hizmet etmektedir.

İstanbul ve Dersim'de Mezar Anması Gerçekleştirildi: Şehitlerimiz Zafere Kilitlenme Gerekçemizdir!

İSTANBUL- Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitleri Mezarlığı ile Dersim Merkez Mezarlığı'nda Partizan ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

İstanbul Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitleri Mezarlığı'nda 2020 yılında ölümsüzleşen Halk Savaşçıları Erol Volkan İldem (Nubar), Ali Kemal Yılmaz (Özgür) ve Ferdi Tosun'un (Muharrem) mezarı başında yapılan anmaya, Yeni Demokrat Gençlik ile şehit ve tutsak aileleri de katıldı.

Partizan imzalı "Devrim ve Komünizm Şehitleri Zafere Kilitlenme Gerekçemizdir" şiarlı ozalitin açıldığı anma etkinliği tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunda ant içilerek, sloganlar atıldı.

Saygı duruşunun ardından Partizan adına konuşma gerçekleştirildi. Proletarya Partisi'nin kuruluşunun hemen ardından kurucu önderi Kaypakkaya'yı, Halk Ordusu komutanı Ali Haydar Yıldız'ı ve Meral Yakar'ı ölümsüzlüğe uğurladığı belirtilirken şu ifadelerle yer verildi:

"Ülkemiz işçi sınıfı ve ezilenlerinin kurtuluş mücadelesinin yasaları kan, can pahasına yazılmıştır ve bu yasaların ancak kan ve can bedeli bir mücadeleyle sürdürüleceği de böyle ilan edilmiştir. Kan, can bedeli göndere çekilen kızıl bayrak; kan, can bedeli mücadeleyle dalgalanmaya devam ediyor. Düşman kuşatmasında kan, can bedeli yazılan kavganın yasaları, düşman kuşatmasında kan, can bedeli mücadele ile 49 yıldır sürdürülüyor. Dün elinde bir çift kırmayla düşman kuşatmasını karşılayanların ardılları bugün düşman kuşatmalarını ellerinde silahları, beyinlerinde bilinç,

yürelerinde inançla karşıladı."

2020 yılında ölümsüzleşen Halk Savaşçılarının da anıldığı açıklamada kan-can bedeli yazılan tarihin 49 yıldır sürdüğü vurgulandı.

Anma etkinliği açıklamanın ardından söylenen marşlar ve türkülerle sona erdi.

Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitleri Mezarlığı'nda bulunan Proletarya Partisi'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ, MK

Haberin devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

yt yeni_demokrasi1

yt yenedemokrasi12.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık - Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6/3 Beyoğlu/İst İletişim: 0212 534 54 76 - yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1. Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst - 0212 501 212 20